

Πρεσβ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Δ. ΤΑΤΣΗ

τό
προσκύνημα
τοῦ ὁσίου Νικάνορος
στήν ἐπαρχία Κόνιτσας

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

«Τό κακό ξαπλώθηκε παντοῦ. Εἶναι μαυρίλα, ὅπως τό ὀργωμένο χωράφι πού εἶναι μαῦρο. Ἄν τώρα στό χωράφι σπείρουμε, ὅπωςδήποτε θά πρασινίσει καί τό θέρος θά μᾶς δώσει καρπούς. Τώρα ὁ κόσμος ζεῖ τή μαυρίλα τοῦ κακοῦ. Ἄλλά ἔρχεται καί ὁ καλός καιρός. Γι' αὐτό χρειάζεται ἡ σπορά νά γίνεται, καί ὅπωςδήποτε ὀρθόδοξα. Παρατηρῶ μιά καλή ἀνησυχία σέ διάφορα μέρη καί μιά στροφή στά μοναστήρια. Ὁ Θεός θά βοηθήσει αὐτή τή στροφή. Πάντως τώρα εἴμαστε στή μαύρη ἐποχή. Ὅμως ὁ κόσμος θά γυρίσει. Δέν μπορεῖ. Σιγά σιγά θά δεῖ ὅτι κάνει ἀνοησίες. Ἀπορῶ πῶς καί μορφωμένοι κάνουν μεγάλες ἀνοησίες!

Θά ἔρθει ἐποχή, πού ἄλλοι θά τραγουδοῦν καί θά μεθοῦν στά κέντρα καί ἄλλοι θά πηγαίνουν στίς ἐκκλησίες καί τά μοναστήρια γιά ἀγρυπνίες!»

(Ἀπό τό «ΑΘΩΝΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ», σελ. 63).

Πρεσβ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Δ. ΤΑΤΣΗ

ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ
ΣΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

1990

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ

ΑΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ *Αγρ. 28904*
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑ. ΩΓΗΣ *8/2/1993*
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ. *2718 ΤΑΤ*

Κωδ. εγγ. 7019

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

- Δεύτερη έκδοση, Σεπτ. 1990
- Έπιμέλεια:
- Φωτογραφίες: Ιωάννης Καπάιος
- Διεύθυνση συγγραφέα:
Πρεσβ. Διονύσιος Δ. Τάτσης
441 00 ΚΟΝΙΤΣΑ - Τηλ. 0655-22788

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἔχω διαπιστώσει ὅτι οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν γνωρίσει τό Χριστό καί ποθοῦν νά ἔνωθοῦν μαζί Του, νά Τόν κάνουν σύντροφό τους καί προστάτη τους, προτιμοῦν νά καταφεύγουν σέ τόπους ἐρημικούς καί κατανυκτικούς γιά νά προσεύχονται ἐλεύθερα καί διαχυτικά.

Ἡ προσευχή δέν εἶναι τυπική ἐκδήλωση ἢ ἄκουσμα ψαλμοδίας ἢ ψέλλισμα μερικῶν λέξεων. Εἶναι κάτι πῶς περιεκτικό, βαθύτερο, συγκλονιστικότερο· γεύση γλυκύτατη, μεταρσίωση, ἄνοιγμα στόν οὐρανό, μυστικά πηδήματα πρὸς τόν Κύριο καί ἄπλωμα στή γενική ἀγάπη, στήν ἀγάπη δηλ. ὅλου τοῦ κόσμου.

Γνωρίζω ὅτι μάταια προσπαθῶ μ' αὐτά τά λόγια νά ἐκφράσω τό βίωμα τῆς προσευχῆς πού ἀποκτᾶ ὁ πιστός, ὅταν ἐπισκέπτεται κάποιο μοναστήρι ἢ κάποιο ξωκκλήσι. Ἀπλῶς θέλω νά πῶ ὅτι πρόκειται γιά κάτι ἀνώτερο, μυστικό, ἀπερίγραπτο.

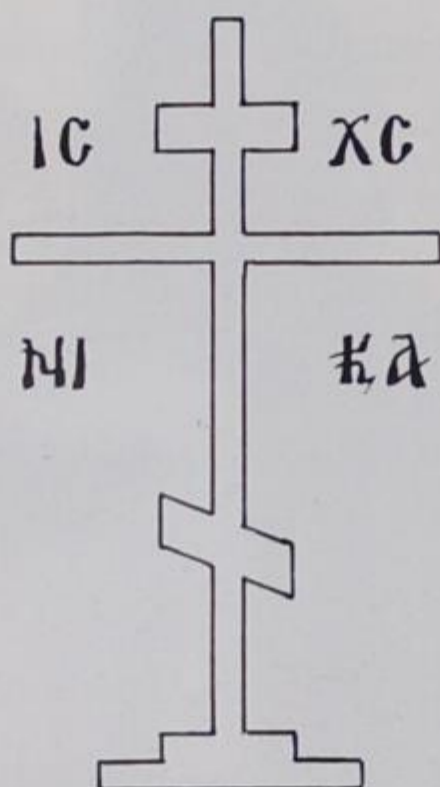
Μετά ἀπό τήν προσευχή ἡ ψυχή δέ χρειάζεται λόγους ἠθικοῦ φρονηματισμοῦ καί οἰκοδομῆς. Μα-

λακωμένη από τό δάκρυ, μοιάζει μέ τή ζύμη πού δέχεται τή σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ καί γίνεται προσφορά γιά τή θεία Λειτουργία. Θαρρῶ πώς αὐτές οἱ ὄρες εἶναι οἱ πιά γόνιμες. Ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ νά τίς ὀνομάσω σταυροαναστάσιμες.

Τοῦτο τό βιβλίο, πού κυκλοφορεῖ βελτιωμένο σέ δεύτερη ἔκδοση, θέλει νά σοῦ γνωρίσει, φίλε ἀναγνώστη, ἕναν τέτοιο ἱερό χῶρο ὅπου θά μπορέσεις νά νιώσεις τή συγκίνηση τῆς προσευχῆς. Μετά θά σταθεροποιηθεῖ μέσα σου ἡ πίστη, ἡ ὁποία σιγά σιγά θά γίνει βαθύρριζο δέντρο μέ πάμπολλα κλωνάρια ἀπ' ὅπου θά κρέμονται σ' ὄλη σου τή ζωή οἱ εὐχυμοὶ καρποὶ τῆς εὐσέβειας, δηλ. ἡ ἀγάπη, ἡ πραότητα, ἡ ἀδιαφορία γιά τά ὑλικά ἀγαθά, ἡ μετριοπάθεια, ὁ καλός λογισμὸς γιά ὅλες τίς βιοτικές ὑποθέσεις, ἡ ἐμπιστοσύνη στό Θεό καί ἡ σταθερή ἐλπίδα ὅτι ὁ Θεός θά σέ ἐλεήσει καί θά σέ ὀδηγήσει στή σωτηρία, στόν Παράδεισο.

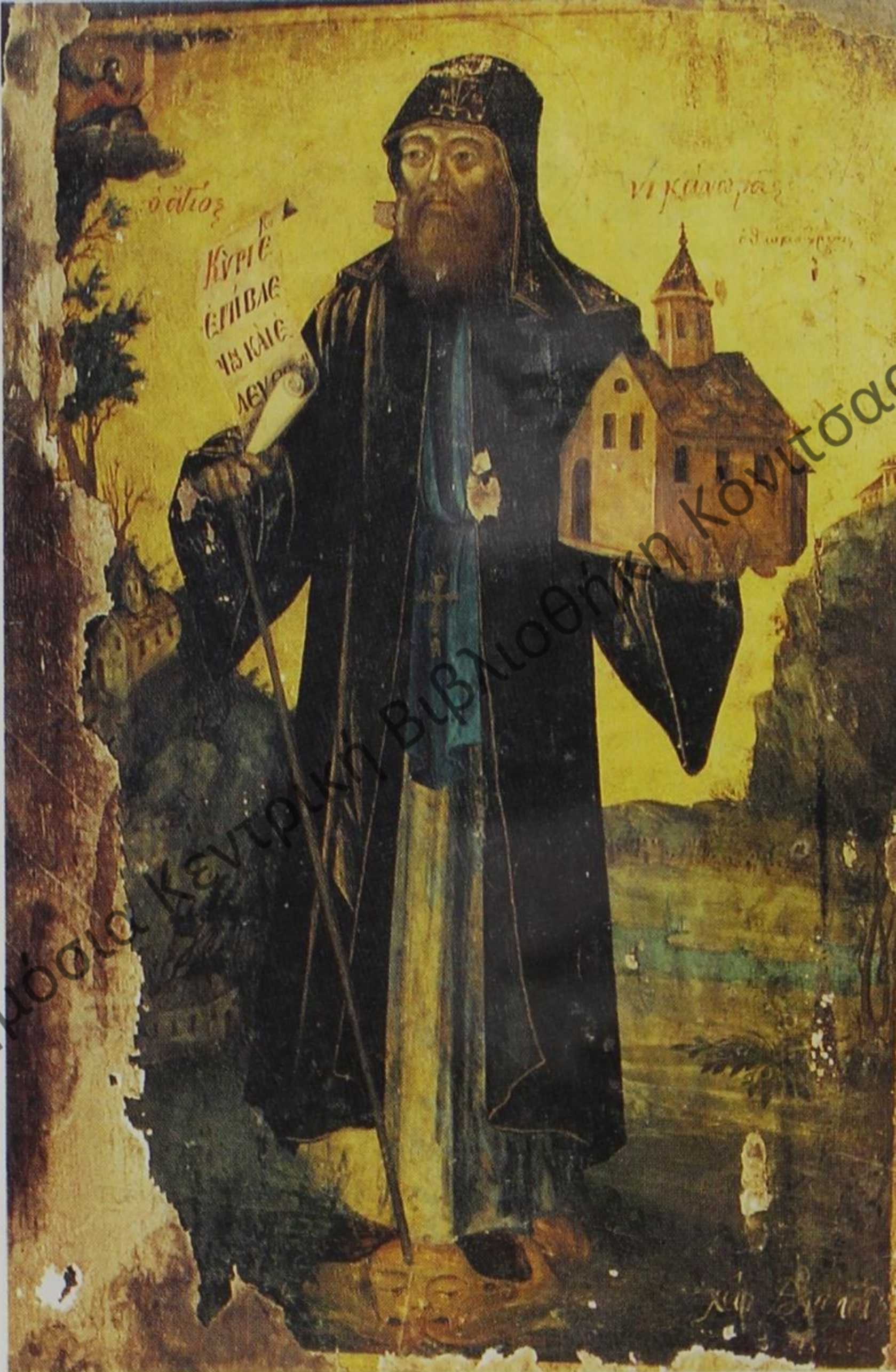
Τό κείμενο χωρίζεται σέ τρία κεφάλαια.

Στό πρῶτο περιέχεται ὁ βίος τοῦ ὁσίου Νικάνορος, στό δεύτερο καταχωροῦνται μερικά ἱστορικά στοιχεῖα, χρήσιμα γιά νά σχηματίσει ὁ ἀναγνώστης μιὰ ἰδέα γιά τό μετέωρο προσκύνημα τοῦ Ὁσίου στήν ἐπαρχία Κονίτισης, καί στό τρίτο παρατίθεται ἡ Ἀκολουθία καί ὁ Παρακλητικός Κανόνας τοῦ Ὁσίου. Προσπάθησα νά εἶναι σύντομο, γιατί εἶναι γνωστή πιά ἡ ραθυμία τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων νά διαβάσουν πολυσέλιδα βιβλία. Ἡ πρόθεσή μου ἦταν νά δώσω μερικές πληροφορίες καί κάποια πνευματικά ἐρεθίσματα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	3
Συνοπτικός βίος τοῦ Ὁσίου Νικάνορος στό ὁμώνυμο χωριό τῆς ἐπαρχίας Κονίτσης	15
Ἐκολουθία καί Παρακλητικός Κανών τοῦ Ὁσίου	33
Ἄλλα βιβλία τοῦ ἰδίου συγγραφέα	71

Φορητή εικόνα τοῦ ὁσίου Νικάνωρος

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

(† 7 Αὐγούστου)

*Κόσμον νικήσας καί τά τούτου ἠδέα,
Νίκην ἀρίστην ἤρας ὄντως Νικάνορ.*

Καρπός προσευχῆς

Ὁ Ὅσιος Νικάνωρ καταγότανε ἀπό τή Θεσσαλονίκη, τήν πόλη τοῦ μυροβλήτη Ἁγίου Δημητρίου. Γονεῖς του ἦτανε ὁ Ἰωάννης καί ἡ Μαρία, ἄνθρωποι ξεχωριστοί στήν κοινωνία. Ἄντρόγυνο ἀγαπημένο καί ζηλευτό, μέ πολλά ὑλικά ἀγαθά. Τούς διέκρινε ἀκόμα ἡ χριστιανική εὐγένεια καί ἀνηφόριζαν τό δρόμο τῆς ἀρετῆς χωρίς νά ἀποκάμνουν, παρ' ὅλο πού ἔντονα τούς ἀπασχολοῦσε, τούς βασάνιζε κυριολεκτικά, ἡ ἔλλειψη ἑνός παιδιοῦ. Ἦτανε ἕνα ἀντρόγυνο ἄκαρπο. Καί γι' αὐτό ὁ Ἰωάννης καί ἡ Μαρία, βαθύτατα πιστοί, θέλησαν νά γίνει ἡ ἐπιθυμία τους θέλημα τοῦ Κυρίου. Καί τό πέτυχαν οἱ μακάριοι. Ἀκολούθησαν τό δρόμο τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας πού εἶναι: ἐλεημοσύνη, νηστεία μέ ταπείνωση, γονυκλισίες καί δακρυσμένη προσευχή. Ὁ Κύριος δεχόταν τίς αὐξανόμενες προσευχές τοῦ Ἰωάννη καί προπαντός τῆς

Μαρίας. Είδε τήν άγνότητα τοῦ αἰτήματος καί επέτρεψε νά γεννηθεῖ τό ποθούμενο παιδί. Διά τοῦ Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ γνωστοποίησε στή Μαρία τή γέννηση υἱοῦ «πού θά γίνει καθαρό δοχεῖο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί θά ὀδηγήσει στόν Κύριο πολλούς πού θά συγκινηθοῦν ἀπό τήν ἐνάρετη καί ἀγγελική διαγωγή του».

1363: ἡ γέννηση τοῦ Ἁγίου¹

Σύμφωνα μέ τήν πρόρρηση τοῦ Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ ἡ Μαρία γέννησε τόν υἱό της, πού κατά τή βάπτιση τόν ὀνόμασαν Νικόλαο. Τό εὐσεβές ἀντρογυνο ἦταν πλέον εὐτυχισμένο καί δοξολογοῦσε τόν Κύριο πού τοῦς δώρισε τόν πόθο τῆς καρδιάς τους. Ἦδη ἀπ' τά πρῶτα χρόνια φάνηκε ὅτι τό παιδί αὐτό ἦτανε προωρισμένο γιά ἀνώτερη ζωή. Ἐξυπνο, φιλομαθές καί «μέ ἱκανή δύναμη στή μελέτη τῶν ἱερῶν βιβλίων», μεγάλωνε διψώντας ὄλο καί περισσότερο ν' ἀκοῦει λόγους πού νά τρέφουν τήν ψυχή. Ἐμοιαζε μέ τή σοφή μέλισσα πού ἀποταμιεύει ἀπό τά εὐώδη ἄνθη τό νέκταρ γιά νά κατασκευάσει τό γλυκύ μέλι. Ἡ δίψα αὐτή τοῦ Νικολάου ἔγινε σφοδρή καί ἄρχισε μέσα του νά ἐνεργεῖ ὁ θεῖος ἔρωσ, νά ποθεῖ τόν μονότροπο βίο τῶν μοναχῶν.

1. Ἀκολουθοῦμε τίς χρονολογίες τοῦ Συναξαριστή. Στή Θ.Η.Ε. σημειώνεται τό 1519, 7 Αὐγούστου, σάν χρόνος κοιμήσεως τοῦ Ὁσίου.

Μοναχός Νικάνωρ

Μετά τήν κοιμήση τοῦ πατέρα του (1383) ὁ Νικόλαος ἔμεινε μόνος μέ τή μητέρα του. Ἦτανε 20 χρονῶν. Ἐπιδόθηκε σέ αὐστηρές νηστεῖες καί νικοῦσε τά ἀχαλίνωτα πάθη τῆς νεότητος μέ ἐγκράτεια, ἀγρυπνία, προσευχή καί συνεχή μελέτη τῶν Γραφῶν καί τῶν βίων τῶν Ἁγίων. Χωρίς δυσκολία ξεπέρασε τό δίλημμα πού τοῦ δημιούργησε ἡ μητέρα του, γιά τό τί πρέπει νά ἀκολουθήσει στή ζωή του. Ἐκείνη τοῦ ἔλεγε νά ἀκολουθήσει τό γάμο, ἐνῶ αὐτός ἤθελε τή μοναχική ὁδό. Τό 1390, ἑπτά χρόνια ἀπό τήν κοιμήση τοῦ πατέρα του, ὁ Νικόλαος μένει ὀλομόναχος. Ἐκοιμήθη καί ἡ μητέρα του. Τώρα πλέον δέν εἶχε κανένα ἐμπόδιο γιά νά γίνει μοναχός. Ὁ θεῖος ἔρωσ εἶχε γίνει σφοδρός. Ἡ πνευματική ζωή τοῦ ἔγινε πιό ἔντονη καί πιό θερμή. Γρήγορα ἀπέκτησε τήν ἀκτημοσύνη, τήν τόσο σπουδαία αὐτή ἀρετή, ἀφοῦ μοίρασε «τά πατρικά του πλούτη στούς φτωχοῦς καί ὀρφανούς, γιά νά τά βρεῖ θησαυρισμένα στήν ἀποθήκη τοῦ οὐρανοῦ». Σύμφωνα μέ τό διάπυρο πόθο του ἔκάρη μοναχός καί μετονομάστηκε Νικάνωρ. Ὁ μοναχός Νικάνωρ ἔδειξε μεγάλο ζῆλο στήν ἀπόκτησῆ τῶν ἀρετῶν καί γι' αὐτό ὁ τότε ἀρχιερέας τόν χειροτόνησε διάκονο καί μετά πρεσβύτερο.

Στό Καλλίστρατο ὄρος

Ὅμως ἡ ψυχή του δέν ἀναπαυόταν. Ὁ κόσμος μέ τίς πολλές μέριμνες τόν περισπούσε καί δέν μπορούσε νά βρεῖ τήν ἡσυχία πού ἀπό μικρός ποθοῦσε. Γι' αὐτό

ζητούσε στίς προσευχές του νά τοῦ ἀποκαλύψει ὁ Κύριος τί πρέπει νά κάνει. Μιά νύχτα ἐνῶ προσευχόταν ἄκουσε θεία φωνή πού τοῦ ὑποδείκνυε νά φύγει ἀπό τόν τόπο του καί νά ἐγκατασταθεῖ στό Καλλίστρατο ὄρος τοῦ νομοῦ Γρεβενῶν. Καί πράγματι ὀλόχαρος, σκιρτώντας ἱερῶς, ἔφυγε ἀπό τή Θεσσαλονίκη περί τό 1400 γιά τόν τόπο τῆς ἡσυχίας.

Τήν ἔξοδο τοῦ Ἁγίου Νικάνωρα μπορούμε νά τήν ὀνομάσουμε πορεία ἱεραποστολῆς καί εὐεργεσίας. Διερχόμενος ὁ Ὁσιος ἀπό διάφορα χωριά καί πόλεις διδάσκει τούς ἀνθρώπους. Τούς στερεώνει στήν πίστη, τούς δείχνει τό δρόμο τῆς ἀρετῆς. Στό χωριό Σαρακίνα παρέμεινε ἀρκετό χρόνο καί ἀπολλά θαύματα ἐτέλεσε διά τῆς δυνάμεως τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ». Θεράπευσε ἄνθρωπο πού τόν βασάνιζε «χαλεπόν δαιμόνιον». Ἀκούμπησε μέ τή ραβδί του τό στόμα τοῦ πάσχοντος καί ἐξῆλθε τό δαιμόνιο. Ἰάσε αἱμορροοῦσα καί παράλυτο. Ἀφοῦ πέρασε ἀπό πολλά χωριά ἔφτασε τέλος στό ὄρος τοῦ Καλλιστράτου, ὅπως τοῦ εἶχε ὑποδείξει ἡ «οὐρανόθεν φωνή». Στίς ὑπώρειες τοῦ βουνοῦ κατοίκησε ὁ Ὁσιος, σέ τόπο ἡσυχαστικό. Ἄρχισε παράλληλα νά ἐρευνάει τήν περιοχή. Περπατώντας τό πετρῶδες καί δύσβατο τοῦ τόπου, ἔφτασε στό χεῖλος τοῦ ποταμοῦ Ἀλιάκμονα καί βλέπει ἀπέναντι κατάλληλο μέρος γιά ἡσυχία. Ἐκεῖ βρῆκε σπήλαιο πού ἦταν ψηλό καί δυσανάβατο, «καί ἔκτισε μικράν ἀνάπαυσιν ἀνακαινίζοντας καί τό μοναστήρι τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου». Σέ τοῦτο τόν ἐρημικό τόπο ὁ Ὁσιος Νικάνωρ ἀσκήτεψε καί δέχτηκε τίς λυσσαλέες ἐπιθέσεις καί τούς ἀπερίγρα-

πτους πειρασμούς τοῦ διαβόλου. Ξίφη γυμνά, φοβέρες, θόρυβοι, λιθοβολισμοί, μετασχηματισμοί σέ Αἰθίοπες καί κοράκια, ἦταν οἱ πανουργίες τοῦ διαβόλου γιά νά κλονίσουν τόν Ὅσιο. Μάταια ὅμως. Αὐτός βάδιζε καί νικοῦσε. Οἱ μαθητές τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἄσκουμένου στόν Ὀλυμπο θαύμαζαν τόν ἀσκητή Νικάνορα. Ἡ φήμη του ἐξῆλθε εἰς πᾶσαν τήν γῆν.

Ἰδρύει τό Μοναστήρι στή Ζάβορδα

Μιά νύχτα καθώς προσευχόταν ὁ Ἅγιος Νικάνωρ μπροστά στήν εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου Χριστοῦ, ἄκουσε πού τοῦ εἶπε ὁ Κύριος ν' ἀνεβεῖ γρήγορα στήν κορυφή τοῦ βουνοῦ ὅπου θά βρεῖ ἱερά εἰκόνα κρυμμένη στή γῆ. Ἐκεῖ, συνέχισε ἡ προσταγή τοῦ Θεοῦ, νά χτίσει ἐκκλησία καί κελλιά. Ὁ Ὅσιος ἐνεργώντας σύμφωνα μέ ὅσα ἄκουσε, πῆγε στήν κορυφή καί σέ παλιά χαλασμένα θεμέλια βρῆκε τήν ἁγία εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καί ἔχτισε τό Μοναστήρι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ «μέ παρεκκλήσια ὠραῖα, μέ πύργους στερεούς, μέ θαυμάστα κελλιά, μέ τραπεζαρεῖον ὠραιότατον καί μέ ἄλλα ἀξιέπαινα οἰκοδομήματα».

Ἐνδιαφέρουσες εἶναι καί οἱ ἀκόλουθες πληροφορίες σχετικές μέ τή σταυροπηγιακή καί πατριαρχική Μονή τοῦ Ὁσίου πού βρίσκεται στήν περιοχή τῆς Ζάβορδας Γρεβενῶν «παρά τήν ἀριστεράν ὄχθην τοῦ Ἁλιάκμονος, ἐπάνω εἰς τό Κονιβό (Καλλίστρατον ὄρος)». Τό Μοναστήρι ἀνεδείχθη σέ «κέντρον γραμμάτων καί ὀρμητήριον ἱεραποστολῆς, κατέστη ἀληθές φυτώριον πνευματικῆς ἀναγεννήσεως κατά τούς

δυσκόλους καιρούς τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας. Ἄλλά καί μετέπειτα εἶχεν ἀξιόλογον ἐθνικήν καί πνευματικήν ἀκτινοβολίαν». Κοντά στό Μοναστήρι «εἰς τό μέσον κρημνοῦ, μετεωρίζεται ἡ σκήτη τοῦ Ὁσίου, προξενούσα αἰσθήματα ἰλίγγου καί θαυμασμοῦ εἰς τόν ἐπισκέπτην»².

Στήν προσπάθεια τῆς κτίσεως τοῦ Μοναστηριοῦ «συνεκοπίαζε καί ὁ Ὁσιος καί ἐδούλευε μαζί μέ τούς τεχνίτας». Τό Μοναστήρι δέν ἄργησε νά γίνει γνωστό καί νά συρρέουν ἐκεῖ πλήθη προσκυνητῶν. «Ἄλλοι μὲν διά νά μονάσωσιν ἐκεῖ, ἕτεροι δέ διά νά λάβωσι τήν εὐλογίαν τοῦ Ὁσίου, καί ἄλλοι διά νά ἀκούσουν τήν γλυκυτάτην καί ψυχοσωτήριον διδασκαλίαν του» καί καθένας «ἐλάμβανε τό προσφυές ἀντίδοτον πάσης ψυχικῆς καί σωματικῆς ἀσθενείας». Ὁ Ὁσιος Νικάνωρ εὐεργετοῦσε τούς προσκυνητές τοῦ ἱεροῦ Μοναστηριοῦ μέ ψυχοφελεῖς συμβουλές καί θεραπείες διαφόρων ἀσθενειῶν.

Ἡ κοίμησις τοῦ Ὁσίου

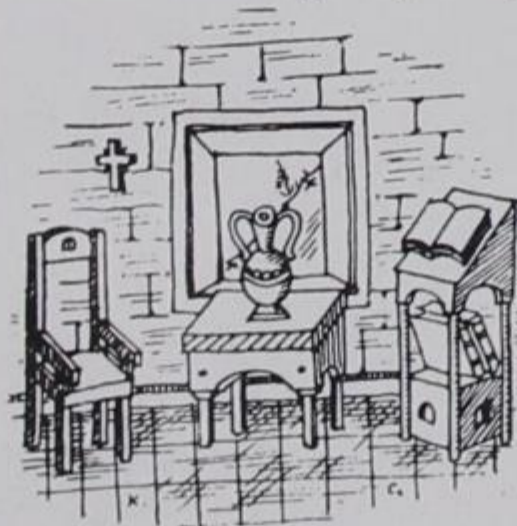
Αὐτός εἶναι μέ συντομία ὁ βίος τοῦ Ὁσίου Νικάνωρος. Βίος ἀγιότητος, ἀγώνων, πειρασμῶν, κακουχιῶν, προσευχῶν ἀδιαλείπτων, ποικίλων εὐεργεσιῶν. Εἶναι ὁ δρόμος πού ἀκολουθεῖ ἡ ἀσκητικὴ Ὁρθοδοξία. Ὁ Ὁσιος προαισθάνθηκε τό τέλος του. Κατά τίς τρεῖς τελευταῖες μέρες του παραμυθοῦσε «μέ λόγια συμβου-

2. Οἱ πληροφορίες εἶναι παρμένες ἀπό τό σχετικό λῆμμα τῆς Η.Θ.Ε.

λευτικά» καί ἐνίσχυε τούς μαθητές του. Στίς 6 Αὐγούστου μαζεύτηκαν πολλοί χριστιανοί στό Μοναστήρι γιά τήν ἑορτή τῆς Μεταμορφώσεως καί γιά νά πάρουν τήν εὐλογία τοῦ Ὁσίου. Τούς ὑποδέχτηκε πατρικά. Τήν ἄλλη μέρα ἀφοῦ κοινώνησε τά ἹΑχραντα Μυστήρια παρέδωσε τό πνεῦμα του στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Τόν ἐνταφίασαν μέ εὐλάβεια, ὕμνωδιες καί δάκρυα στό παρεκκλήσι τοῦ Προδρόμου. Τό σεβάσμιο λείψανό του «καθ' ἑκάστην κάμνει θαύματα εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ καί εἶναι ἀλεξιτήριο παντοδαπῶν νοσημάτων καί βρῦει πηγᾶς ἰαμάτων στούς μετά πίστεως προστρέχοντας», ὅπως σημειώνει χαρακτηριστικά ὁ Συναξαριστής.

Πολλά θαύματα ἀναφέρει ὁ βιογράφος τοῦ Ὁσίου. Σημειώνουμε ἐνδεικτικά ὅτι ὁ Ἅγιος ἔσωσε τά Σέρβια ἀπό τή φθοροποιό πανώλη πού ἀφάνιζε τούς χριστιανούς. Παρόμοια πανώλη εἶχε ἐμφανιστεῖ καί στό χωριό Κορτίνιστα (ὁ σημερινός Νικάνωρ) τῆς Κονίτσης πού μέ τή βοήθεια τοῦ Ἁγίου ὑποχώρησε καί χτίστηκε μετά τό ἐκκλησάκι πρὸς τιμὴν του, ὅπως θά δοῦμε στή συνέχεια.

Ταῖς τοῦ Ὁσίου πατρός Νικάνωρος πρεσβείαις, Κύριε, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς! Ἀμήν.

Ἡ Νότια πλευρά τοῦ ἱεροῦ Προσκυνήματος

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΣΤΟ ΟΜΩΝΥΜΟ ΧΩΡΙΟ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

Μοναστήρια καί ξωκκλήσια

Στήν ἀκριτική ἐπαρχία Κονίτσης υπάρχουν σπαρμένα ἐδῶ καί κεῖ πολλά μοναστήρια καί ξωκκλήσια, πού συγκινοῦν τόν φιλέρημο προσκυνητή. Ἀποτελοῦν ἕνα ξεχωριστό στολίδι στόν βραχώδη τόπο μας. Σ' αὐτά καταφεύγουν οἱ χριστιανοί γιά νά στηρίξουν τήν πίστη τους, νά προφυλάξουν τήν ψυχούλα τους ἀπό τούς λογιῶν λογιῶν ἀνέμους ὅπου φυσᾶνε σήμερα. Γιατί ζοῦμε σέ περίοδο ἀκήρυκτων διωγμῶν. Καλούμαστε νά μαρτυρήσουμε μέ τό ἀναίμακτο μαρτύριο τῆς ψυχῆς. Καί πρέπει νά σταθοῦμε ὀρθοί, κόντρα στό ρεῦμα, βράχοι. Στόν ἀγῶνα αὐτό εἶναι λάθος νά ἐλπίζουμε στά δεκανίκια τοῦ κράτους καί ἄς διακηρύσσει ὅτι εἶναι ὀρθόδοξο. Μόνο στό Χριστό ὑπάρχει ἡ ἐλπίδα μας.

Στά μοναστήρια καί στά ξωκκλήσια ἡ ψυχὴ ζεῖ ἐλεύθερα καί χωρίς κινδύνους. Κάτι ξέρανε οἱ παλιοὶ ἄνθρωποι καί τά χτίσανε. Κι εἶχαν τόσο μεράκι οἱ βλογημένοι! Ὅλα ξεχωρίζουν. Εἶναι χτισμένα σέ κορυφές βουνῶν, πάνω σέ ὀγκώδεις βράχους, κρεμασμένα σέ

χαράδρες, σέ πανέμορφες πλαγιές, σέ δασωμένες περιοχές καί σέ γυμνούς λόφους. Θαρρῶ πώς δέν ξεμακραίνω ἀπό τό σκοπό μου ἄν ἀναφέρω γιά παράδειγμα μερικά τέτοια μοναστήρια καί ξωκκλήσια τῆς ἐπαρχίας μας. Ἀρχίζω ἀπό τό Στόμιο μέ τή χαράδρα τοῦ Ἀώου καί τό «πέτρινο δάσος» τῶν κορυφῶν τῆς Τύμφης. Ἡ Στοιμιώτισσα σέ ἓνα σπάνιο φυσικό κάλλος χτισμένη. Ἡ Παναγία στήν Πάνω Κόνιτσα πού ἡ μισή εἶναι τρυπωμένη μέσα στό βράχο. Τό ἱερό της εἶναι βαθούλωμα στά σπλάγχνα του, ὅπου βλέπεις τοιχογραφίες Ἁγίων καί νεκροκεφαλές παλιῶν ἀνθρώπων. Παρακάμπω τόν Ἅγιο Νικάνορα μέ τόν ὁποῖο ἀσχολοῦμαι σέ τοῦτο τό βιβλίο καί ἀνεβαίνω στήν θαυματουργό Παναγία τήν Πληκαδίτισσα, στόν ἀφέντη Ἁι-Θανάση τῶν Χιονιάδων, περνῶ ἀπό τό μοναστήρι τῆς Μόλιστας καί ἐκεῖνο τῆς Κλαδόρμης στή Φούρκα. Καί φυσικά δέν παραλείπω νά περάσω ἀπό τήν Παναγία τῶν Καβασίλων, τήν Παναγία τήν Πωγωνιανίτισσα τοῦ Μολυβδοσκεπάστου, τή μονή Γκούρας καί τόσα καί τόσα ἄλλα.

Μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς

Ἀλλά ἄς γυρίσω στό κύριο θέμα μου.

Ἐνα τέτοιο ξωκκλήσι, προσκύνημα τῆς ἐπαρχίας, εἶναι τοῦ Ἁγίου Νικάνορα στό ὁμώνυμο χωριό τῆς Κονίτσης. Γιά νά φτάσει κανεῖς ἐκεῖ παίρνει τό δρόμο πού ὁδηγεῖ στή Μακεδονία. Σέ 20 λεπτά ἀπό τήν Κόνιτσα φτάνει στή διακλάδωση ἀπ' ὅπου πρέπει νά ἀκολουθήσει χωματόδρομο ἓνα τέταρτο περίπου. Τό αὐτοκίνητο ἀνεβαίνει μέχρι τόν Ἅγιο.

Ἐδῶ φαίνεται τό γραφικό ξωκκλήσι. Μετέωρο. Ἡ κορυφή του διαφέρει ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες. Εἶναι ἕνας ψηλός, λιγνός κῶνος μέ πέτρινη κεφαλή. Ἐκεῖ πάνω εἶναι τό ἱερό προσκύνημα τοῦ Ὁσίου. Φαίνεται νά σμίγει μέ τά σύννεφα, νά ἐπικοινωνεῖ μέ τό Θεό. Ἐπί ἑκατόν ἐξήντα χρόνια τώρα παρηγορεῖ τούς ἀνθρώπους. Κι ὅσοι δέν πάτησαν τό πόδι τους ἐκεῖ, καθώς περνοῦν ἀπό τόν κεντρικό δρόμο σταυροκοπιοῦνται καί θαυμάζουν τόν Ἅγιο καί λαχταροῦν πότε κι αὐτοί θά ἀξιωθοῦν νά τόν προσκυνήσουν. Ὁλη ἡ περιοχὴ εἶναι κατάφυτη. Γεμάτη δρυς, ἐνῶ κάπου κάπου ὑπάρχουν ἔλατα καί πεῦκα. Δεξιά διακρίνονται οἱ στέγες τῆς Κορτίνιστας (σημερινός Νικάγωρ). Καθώς ἀνηφορίζεις ὅλο καί πιά καλά φαίνεται τό μετέωρο ξωκκλήσι καί τά ἄσπρα του κελλιά. Μόλις φτάσεις στή ρίζα τοῦ βράχου ἡ συγκίνηση κορυφώνεται. Εἶσαι στό λιμάνι τοῦ Ὁσίου. Ἡ ψυχὴ γαληνεύει. Ἐδῶ παύουν οἱ βιοτικές μέριμνες, τά τρεχάματα τοῦ βίου σταματοῦν, τά κουδουνίσματα τῶν τηλεφώνων σωπαίνουν καί οἱ θόρυβοι τῶν μηχανῶν σβήνουν. Ἐδῶ δέν σκορπίζεται ὁ νοῦς ἀπό τήν τηλεόραση καί τό ραδιόφωνο. Ἀποθέτεις πᾶσαν τήν βιωτικὴν μέριμναν. Ἐκεῖνοι πού ἀγαποῦν τήν ψυχωφελῆ ἔρημο, πού ἀναζητοῦν ἔστω καί γιά σύντομο χρονικό διάστημα τήν ἡρεμία σέ τόπους ἱερούς καί ἁγίους, εὐφραίνονται καί ἀναπέμπουν διάπυρες εὐχές. Εἶναι ἀλήθεια πῶς στά ταπεινά αὐτά ξωκκλήσια ἡ ψυχὴ κατανύσσεται εὐκολότερα καί αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη νά ἐπαναλάβει τοῦ τελώνου τήν φωνή.

Στήν κάτω πλατεία βλέπουμε τό χῶρο τοῦ ἁγια-

Τεμάχιο ἱεροῦ λειψάνου τοῦ ὁσίου Νικάνορος

σμοῦ πού εἶναι χτισμένος μέ καλοπελεκημένες πέτρες. Δωρεά τῆς Κοινότητας Μαζίου (1959). Ἡ πλατεία εἶναι τσιμεντοστρωμένη, μέ ἀκακίες γύρω γύρω καί σιδερένιες κολῶνες πού στηρίζουν τά κλαδιά γιά νά δημιουργεῖται ἴσκιος κατά τήν πανήγυρι. Ἐπί κάτω ἡ βρύση μέ τό νερό πού ἔρχεται ἀπό πολύ μακριά. Στή ρίζα τοῦ βράχου, ἀνατολικά, βρίσκονται δύο κελλιά, τό δεξιό μέ τζάκι καί σκεπασμένο μέ πλάκες, ἐνῶ τό ἀριστερό εἶναι μεταγενέστερο καί σκεπάζεται μέ τσίγκο. Ἐπί κάτω ὑπάρχει καί ὑπόγειο.

Ἐκεῖνο πού σέ ἀφήνει κατάπληκτο εἶναι ἡ μεγάλη φέτα τοῦ βράχου πού κατά παράδοξο τρόπο, θαυματουργικό, στέκεται πλαγιαστά στόν μεγάλο πέτρινο ὄγκο. Βρίσκεται ἀκριβῶς κάτω ἀπό τό θεμέλιο τοῦ ἱεροῦ. Θαρρεῖς πώς μ' ἓνα ἀγγίγμα θά πέσει καί θά καταπλακώσει τά δύο κελλιά πού βρίσκονται κάτωθε. Ἡ παράδοση λέγει ὅτι ὁ βράχος αὐτός ἦταν πάνω στό μεγάλο βράχο, ἐκεῖ πού σήμερα εἶναι ὁ ναός καί τραβήχτηκε θαυματουργικά γιά νά διευκολύνει τό ἔργο τῶν κατοίκων τῆς Κορτίνιστας πού εἶχαν ἀποφασίσει νά χτίσουν τό ξωκκλήσι ἐκεῖ.

Περιγραφή καί ἱστορική ἀναδρομή

Ἐπί τήν πλατεία γιά νά φτάσεις στόν Ἅγιο ἀνεβαίνεις ἐξήντα σκαλοπάτια πού τά περισσότερα εἶναι κολλημένα στήν βορεινή πλευρά τοῦ πέτρινου ὄγκου. Στήν πάνω πλατειούλα ὑπάρχει ἡ ἐκκλησία, τό καμπαναριό, ἓνα προσκυνητάρι καί δυτικά, σκαρφαλωμένα, τά νεόδμητα κελλιά. Τό καμπαναριό εἶναι νεώτερο κτί-

σμα. Στήν καμπάνα σημειώνονται τά ἑξῆς:

«1897. ΑΡ. 883. ΕΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ
ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΧΩΡΙΟΥ ΚΡΟ-
ΤΙΝΙΣΤΑ ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΕΡΓΟ-
ΣΤΑΣΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΚΛΑΡΗ ΤΣΑ
ΡΑΠΛΑΝΙΤΩΝ».

Κάτω ἀπό τήν καμπάνα εἶναι τά νέα κελλιά. Πολύ-
χρονος μόχθος τοῦ παπα-Γιώργη Κολιοῦ¹. Εἶναι κρε-
μασμένα στό βράχο, συνέχεια καί προέκτασή του. Καί
χρειάστηκε μέγας κόπος νά στηθοῦν ἐκεῖ τά δύο κελ-
λιά μέ τό χωνευτό στό βράχο διάδρομο καί τούς βοηθη-
τικούς χώρους. Τή νύχτα ἔχεις τήν ἐντύπωση ὅτι λικνί-
ζεσαι, καθώς ὁ ἄνεμος πνέει ἀσταμάτητα. Τό τραγούδι
τοῦ ἀνέμου εἶναι συνεχές. Ἄν δέ σκάσει ὁ ἥλιος δέν
μπορεῖς νά σταθεῖς στή μικρή πλατεία, σ' αὐτό τό θαυ-
μάσιο ξάγναντο. Τό βράδυ συχνά ἀκούγονται καί τά
κουδούνια τῶν διαφόρων κοπαδιῶν πού βοσκοῦν στά
γύρω ὑψώματα καί πού ὄχι σπάνια φτάνουν καί στό
βράχο τοῦ Ὁσίου. Ἀπ' ἐκεῖ ἀγναντεύεις κάτω τό
χωριουδάκι Βράνιστα (σημερινή Τράπεζα), πιο ἀρι-

1. Ὑπηρετήσε τόν Ἅγιο ἐπί 25 ὀλόκληρα χρόνια καί μέ τόν
καθημερινό του μόχθο καί τίς ἄοκνες προσπάθειες ἔχτισε τά ἐντυ-
πωσιακά ἔργα πού ἐξωραΐζουν τόν ἱερό βράχο τοῦ Ὁσίου. Κατά τή
μακρά του αὐτή διακονία στόν Ἅγιο, πλῆθος κόσμου ἔχει περάσει
ἀπό ἐκεῖ καί εἶχε τήν εὐκαιρία νά ἀκούσει ἀπό τό βροντόλαλο στόμα
τοῦ παπα-Γιώργη τό συναξάρι τοῦ Ἁγίου, τό πλῆθος τῶν θαυμάτων
του καί τήν ἱστορία τῆς κτίσεως τῆς ἐκκλησίας (βλέπε καί τό 5ο
τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «Τό Σήμαντρο», 1983).

στερά τήν Ζέλιστα (σημερινή Ἐξοχή), στό βάθος τήν περιοχή τοῦ Ἴσβορου (σημερινός Ἀμάραντος) καί τήν Στράτσιανη (σημερινός Πύργος). Καί φυσικά τό δρόμο πού φιδοσέρνεται καί ἐνώνει τήν Ἡπειρο μέ τή Μακεδονία. Ἀπό τή βίγα τοῦ Ὁσίου παρακολουθεῖς ὅλη τήν κίνηση τοῦ δρόμου πού εἶναι πολύ πυκνή. Τά βαριά αὐτοκίνητα γίνονται πιά αἰσθητά καθώς τό ἀγκομαχητό τους τίς βραδυνές ὥρες φτάνει μέχρι τά κελλιά. Τή νύχτα τά φῶτα τῶν τροχοφόρων πέφτουν στά παράθυρα καί φωτίζουν τό ἱερό προσκύνημα. Ὅμως ἡ ἡσυχία δέν διαταράσσεται. Ζεῖς τήν μακαριότητα τῆς ἡσυχίας καί βυθίζεσαι στήν περισυλλογή καί παρακολουθεῖς τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς σου. Ἱερές μυστικές στιγμές!

Στήν μικρή εἴσοδο τοῦ ναοῦ βλέπουμε ἀπό πάνω τήν τοιχογραφία τοῦ Ἀγίου Νικάνορος, πού ἀτάραχος πατάει τόν τρισκατάρατο καί τοῦ χτυπάει τήν κεφαλή μέ τή ράβδο του, ἐνώ στό ἀριστερό του χέρι κρατάει εἰλητάριο καί μικρό ὁμοίωμα ἐκκλησίας. Ἡ τοιχογραφία ἐκτεθειμένη στίς καιρικές συνθῆκες, χωρίς σκέπαστρο, ἔχει χάσει τή ζωηρότητα τῶν ἀρχικῶν της χρωμάτων. Κάτω ἀπό τήν τοιχογραφία ὑπάρχει ὑπέρθυρη πλάκα μέ ἐπιγραφή, πού δυστυχῶς δέν εἶναι δυνατό νά διαβαστεῖ. Τό σκάλισμα τῶν γραμμάτων ἦταν ρηχό καί μέ τή φθορά πού ἐπέφερε ὁ χρόνος στήν πλάκα σβήστηκαν τά γράμματα. Μέ πολλή δυσκολία διαβάσαμε τή χρονολογία 1816².

2. Ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἀνδρέας Τρεμπέλας ὑποστηρίζει νά διαβαστεῖ 1826 ἀντί 1816, γιά νά συμφωνεῖ μέ τήν ἐσωτερική ἐπιγραφή τῆς ἱστορήσεως τοῦ ναοῦ.

Ἐξωτερική ὑπέρθυρη τοιχογραφία τοῦ Ὁσίου Νικάνορος (1826)

Ἐκ τούτου χρονολογεῖται ὁ ναός. Δυό χρόνια μετά τό μαρτύριο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ ἐκ Κονίτισης στό Ἁγρίνιο. Δοξασμένη ἐκείνη ἡ ἐποχή γιά τήν πίστη τῶν ὀρθοδόξων παρ' ὅλη τήν πικρή σκλαβιά.

Ἀλλά ἐδῶ πρέπει νά ἀναφέρουμε τήν παράδοση τή σχετική μέ τό χτίσιμο τῆς ἐκκλησίας. Ἐκεῖνα τά χρόνια, γύρω στά 1815, εἶχε πέσει χολέρα στό χωριό Κορτινίστα. Ἡ δυστυχία καί τό θανατικό ἀπερίγραπτα. Οἱ περισσότεροί κάτοικοι τοῦ χωριοῦ σκορπίστηκαν σέ μακρινά μέρη γιά νά σωθοῦν. Πανικός εἶχε καταλάβει ὅλους τοὺς Κορτινιτισιῶτες καί δέν τοὺς πλησίαζε κανείς. Ἐνας βουκόλος (γελαδάρης) μέ τήν ἀγέλη του περνοῦσε τίς μέρες στήν περιοχή πού εἶναι σήμερα ὁ ναός. Μέ τό χωριό δέν εἶχε συχνή ἐπικοινωνία. Μιά βραδιά τοῦ παρουσιάστηκε στόν ὕπνο του ὁ Ἅγιος Νικάνωρ καί τοῦ εἶπε ὅτι τό χωριό θά σωθεῖ ἀπό τή χολέρα. Τόν προέταξε δέ νά πάει στό χωριό γιά νά τοὺς καθησυχάσει καί νά τοὺς πείσει νά ξαναγυρίσουν στά σπίτια τους. Ὁ βουκόλος ξύπνησε τό πρωῖ χωρίς νά δώσει πολλή σημασία στό ὄνειρο. Τό ἄλλο βράδυ ξαναπαρουσιάστηκε ὁ Ἅγιος στό βουκόλο καί τόν ἀπειλήσε γιατί δέν ξεπλήρωσε τήν προσταγή του. Τότε ὁ βουκόλος πίστεψε καί ἔκανε ὅπως τοῦ ὑπέδειξε ὁ Ἅγιος Νικάνωρ. Οἱ χωρικοί στήν ἀρχή δυσπιστοῦσαν, ἀλλά ὅταν ἄρχισε νά ὑποχωρεῖ ἡ φοβερή ἀσθένεια μέ τή θαυματουργική ἐπέμβαση τοῦ Ὁσίου πίστεψαν καί ἄρχισαν νά εὐχαριστοῦν τόν Θεό πού διά τοῦ Ἁγίου Νικάνωρος σώθηκαν. Ἀπεφάσισαν δέ νά χτίσουν καί ἐκκλησιάκι ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου στόν τόπο ὅπου παρουσιά-

στηκε στὸν βουκόλο ὁ Ἅγιος. Σημειώνουμε πὼς ὁ Ὅσιος Νικάνωρ ἦτανε γνωστός στοὺς Κορτινιστιῶτες ἐπειδὴ οἱ περισσότεροὶ ἄντρες ταξίδευαν στήν Μακεδονία γιά οἰκοδομικές ἐργασίες καί εἶχαν ἀκούσει πολλά γιά τή χάρη του καί τὰ θαύματά του. Ὅλοι λοιπόν οἱ κάτοικοι τῆς Κορτίνιστας μέ ὄρεξη καί ζῆλο ἄρχισαν νά κουβαλοῦν τὰ ἀπαιτούμενα ὑλικά πάνω στό βράχο. Ὄταν ἦρθε ἡ ὥρα νά σημαδέψουν τό σχῆμα τοῦ ναοῦ εἶδαν μέ ἔκπληξη πὼς μιά ἀράχνη μέ τόν ἴστό της εἶχε ὑποδείξει τό σχέδιο. Περισσότερο ἐνθουσιασμένοι οἱ ἀπλοϊκοὶ χωρικοὶ ἄρχισαν τό χτίσιμο. Ἐτσι οἰκοδομήθηκε ὁ θεῖος καί πάνσεπτος ἱερός ναός τοῦ Ὁσίου πατρός Νικάνορος τοῦ θαυματουργοῦ.

Ἐξίσου ἐνδιαφέρουσα εἶναι καί ἡ παράδοση πού ἀναφέρεται στό ἱερό λείψανο τοῦ Ἁγίου καί φυλάσσεται στό ναό. Ἀποτελεῖ πηγή ἰαμάτων ὅπως θά ἀναφέρουμε στή συνέχεια. Ἐπί τουρκοκρατίας οἱ κατακτητές μέ βαρεῖές φορολογίες, βασανισμούς καί ἀπειλές θανάτου προσπαθοῦσαν νά ἐξισλαμίσουν τοὺς Ἕλληνες. Οἱ μοναχοὶ γιά νά προφυλάξουν τοὺς χριστιανούς ἀπό τοὺς μωαμεθανούς σκορπίστηκαν στίς πόλεις καί στά χωριά μέ σκοπό νά τονώσουν τό ἠθικό τῶν ὀρθοδόξων. Ἐτσι καί στό χωριό Κορτίνιστα ἐμφανίστηκε εὐλαβῆς καλόγερος καί δίδασκε τοὺς κατοίκους. Φυσικά θά ἔμαθε γιά τήν ἐκκλησία τοῦ Ὁσίου Νικάνορος καί τήν θαυματουργική ἀπαλλαγὴ τους ἀπό τή φοβερὴ χολέρα. Ἡ ἐμφάνιση ὅμως τοῦ μοναχοῦ στό χωριό μαθεύτηκε στοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν τήν καταδίωξη του. Ἐκεῖνος ἔφυγε γιά τή Μόλιστα

καί ὅταν κατάλαβε ὅτι τόν ἀκολουθοῦσαν οἱ Ἄγαρηνοί, κατέφυγε προσευχόμενος στόν Ὅσιο Νικάνορα καί ἡ βοήθεια δέν ἄργησε. Στό δρόμο του συνάντησε ἕνα μεγάλο δέντρο καί κρύφτηκε πίσω ἀπό τόν κορμό του. Κατά παράδοξο τρόπο ἡ σκιά τοῦ καλόγερου φαινόταν σάν νά ἔτρεχε καί οἱ καταδιώκτες του παραπλανήθηκαν καί ἔτσι τούς διέφυγε. Αὐτός ὁ μοναχός ἀργότερα ἀπό τό Μοναστήρι τοῦ Ὁσίου στά Γρεβενά ἔφερε τεμάχιο ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου Νικάνορος πού ὑπάρχει σήμερα στό ἱερό προσκύνημα.

Ἄς γυρίσουμε στήν περιγραφή τοῦ ναοῦ.

Ὁ βράχος δέν ἐπέτρεπε γιά μεγαλύτερο ἐκκλησάκι. Ἐτσι τό χτίσανε μικρό, μικρούτσικο, θολωτό κατά μῆκος καί μέ ἕναν τροῦλλο στό μέσον. Πάνω ἀπό τή μικρή εἴσοδο (ὕψος 1,51 μ., πλάτος 0,71.) ἐσωτερικά ὑπάρχει μιά ἐνδιαφέρουσα ἐπιγραφή πού μᾶς πληροφορεῖ πότε ἱστορήθηκε (ἀγιογραφήθηκε) ὁ ναός. Σημειώνουμε ὅτι οἱ τοιχογραφίες δέν παρουσιάζουν καμιά ξεχωριστή τέχνη. Ἐπί πλέον εἶναι μαυρισμένες ἀπό τοὺς καπνοὺς καί τά θυμιάματα καί δέν διακρίνονται καθαρά οἱ μορφές τῶν Ἁγίων. Ἡ ἐπιγραφή ἔχει ὡς ἑξῆς:

«ΟΥΤΟΣ Ο ΘΕΙΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΣΕΠΤΟΣ ΝΑΟΣ ΤΟΥ
 ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ / ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΝΙΚΑ-
 ΝΩΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΑΝΙ/ ΣΤΟΡΗΘΗ
 ΔΙΑ ΔΑΠΑΝΗΣ ΤΩΝ ΒΟΗΘΗΣΑΝΤΩΝ / ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
 ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΤΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΕΥΟΝΤΟΣ
 Ἰωάννου Γεωργίου ΚΑΙ ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ ΕΜΟΥ ΤΟΥ
 ΤΑΠΕΙΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ἐκ κώμης Φαραστανᾶ

τῆς Πόλεως / Πωγωνιανῆς. Ἀρχιερατεύοντος
 τοῦ θεοφιλεστάτου Κου Κου Ἰωσήφ.
 Ἐν ἔτι 1826 Ἰουλίου 30»³.

Τό τέμπλο παλιότερα ἦταν ἀπλά σανίδια καί εἶχε
 τρεῖς δεσποτικές εἰκόνες: τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας
 καί τοῦ Προδρόμου. Πάνω ἀπό τίς μεγάλες ὑπήρχανε
 καί μικρές, ἀλλά πολύ μαυρισμένες. Σήμερα, μετά τήν
 κλοπή πού ἔγινε τό 1975, τοποθετήθηκε ξυλόγλυπτο
 τέμπλο μέ νέες εἰκόνες⁴.

Θαύματα τοῦ Ἁγίου στήν ἐπαρχία Κονίτσης

Σέ παλιά φυλλάδα (τοῦ 1817) πού περιέχει τήν ἀκο-
 λουθία τοῦ Ἁγίου Νικάνορος καί ἔχει δερμάτινο δέσι-

3. Τό ὄνομα τοῦ ἐπισκόπου στήν ἐπιγραφή εἶναι δυσανάγνωστο
 καί γι' αὐτό στήν πρώτη δημοσίευσή της, πού κάναμε στό Σήμαντρο
 (τεῦχος 6), σημειώσαμε Ἰωακείμ μέ ἐρωτηματικό βέβαια. Στό ἐπό-
 μενο τεῦχος τοῦ ἴδιου περιοδικοῦ ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἀνδρέας Τρε-
 μπέλας σημείωσε σχετικά: «Ὁ ἀναφερόμενος ἱεράρχης Ἰωακείμ
 (Βελλᾶς καί Κονίτσης) ἐκ παραδρομῆς φαίνεται ὅτι ἐγράφη ἔτσι.
 Τό ὀρθόν εἶναι Ἰωσήφ (ὁ Νάξιος), ὅστις, διαδεχθεῖς τόν Βελλᾶς
 καί Κονίτσης Λεόντιον τῷ 1822, παρέμεινεν ὡς Βελλᾶς καί Κονί-
 τσης μέχρι τοῦ ἔτους 1834, ὅποτε ἔλαβε τόν τίτλον Βελλᾶς καί
 Πωγωνιανῆς, παραμείνας ὡς τοιοῦτος μέχρι τοῦ 1840».

4. Ἡ εἶδηση «ἔκλεψαν τόν Ἅγιο» προκάλεσε θλίψη σ' ὅλους
 τούς κατοίκους τῆς Κονίτσης καί τῶν γύρω χωριῶν. Ἀγανάκτησε
 ὁ κόσμος καί πολλοί εὐχήθηκαν τήν παραδειγματική τιμωρία τῶν
 ἱεροσύλων. Σχετικό μέ τήν κλοπή τῶν εἰκόνων τοῦ Ἁγίου Νικάνο-
 ρος εἶναι καί τό ἀρθρίδιο «Οἱ ἀρχαιοκάπηλοι ληστεύουν τίς ἐκκλη-
 σίες μας» πού δημοσιεύσαμε σέ δύο ἐφημερίδες τοῦ ἠπειρωτικοῦ
 χώρου καί ἀναδημοσιεύσαμε καί στό 6ο τεῦχος τοῦ «Σήμαντρο».

μο. εἶναι σημειωμένες διάφορες ἐνθυμήσεις, ἀπ' τῆς ὁποῖας μαθαίνουμε ὅτι στήν Κόνιτσα τό 1816 καί 1818 εἶχε «βαρέσει πανούκλα» πού θέριζε ἀδιάκριτα τούς χριστιανούς. Καί τῆς δυό φορές οἱ Κονιτσιῶτες σώθηκαν ἀπό τήν Ἱερό φέρνοντας τήν ἱερά του κάρα. Ἐτσι ἐξηγεῖται ἡ ἰδιαίτερη εὐλάβεια τῶν κατοίκων τῆς Κονίτσης πρὸς τόν Ἱερό καί τῆς ἐπαρχίας γενικότερα. Καί σήμερα πολλοί ἀνεβαίνουν στό ἱερό του προσκύνημα καί κάνουν «ἀνοίγματα» προσκυνώντας καί τό ἱερό του λείψανο. Παλιότερα τό δεχόντουσαν στά σπίτια τους καί διάβαζαν ἀγιασμούς καί παρακλήσεις.

Μεταφέρουμε ἐδῶ τῆς σχετικές ἐνθυμήσεις, διατηρώντας τά ἄπειρα ὀρθογραφικά λάθη τους:

1. «1816. ἐβάρεσαι ἡ πανοῦκλα εἰς τήν κόνιτζαν καί ἐπήγαν εἰς τό μο(να)στήριον καί ἐπίραν τήν ἁγίαν κάραν καί τήν εἴφειραν ἀφοῦ ἔφεραν τήν ἁγίαν κάραν ἐπαυσέ εἶτα(;) εἰς 1818 εἶρθε καί δεύτερον καί ἐβάρεσεν εἰς τούς τοῦρκους καί μᾶς εἶρ(θ)ε τό κακό καί οἱ διστιχία. ἐτούτη ἡ φλάδα εἶνε ἀπό τό μοναστήριον τοῦ ἁγίου Νικάνορος. γιάνης γράφῶ. 1819 φευρουαρίου: 31».
2. «το 1816 ετος ἤλθεν ἡ πανούκλα ἐδῶ εἰς τήν Κόνιτσαν, ὡς ὑπηγαν (εἰς) τό μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Νικάνορος καί ἔφειραν τήν Ἁγίαν κάραν του πάλιν καί δεύτερον κατά τό 181(8) ἔτος καί ἐκτύπησεν εἰς τούρκους

καί ἀπό αὐτό τό Μοναστήριον εἰσήχ(θη)
καί ἡ παροῦσα ᾿Ακολουθία τοῦ ὁσίου.
ἀπό τήν πρώτην φοράν τῆς πανόλης
57 ἔτη εἶναι
καί ἀπό τήν Δευτεύραν 55».

Ἄλλά ὁ Ἅγιος Νικάνωρ θαυματουργεῖ καί στίς
δύσκολες μέρες μας. Παρ' ὅλο πού ὁ λίβας τῆς ἀπιστίας
καψαλίζει τά πάντα, ὑπάρχουν ψυχές πού ἔχουν ἀπέρα-
ντη πίστη στό Χριστό καί στούς Ἅγίους του καί παρα-
καλοῦν, κρούουν καί τούς ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ ἐλέους.
Στή συνέχεια μεταφέρουμε μερικά σύγχρονα θαύματα
τοῦ Ἁγίου σέ ἀνθρώπους τῆς περιοχῆς καί πού εἶναι
εὐκόλο νά τά ἐπιβεβαιώσουν οἱ εὐεργετηθέντες σέ κάθε
δύστροπο καί ἀμφισβητία. Ἡ καταγραφή τῶν παρα-
κάτω θαυμάτων ἐγένετο ἀπό τόν προμνημονευθέντα παπα-
Γιώργη Κολιό.

1. Στό Μᾶζι Κονίτσης

Τό ἔτος 1925 στό χωριό Μᾶζι ἐνέσκηψε λοιμώδης
νόσος στίς ἀγελάδες καί τά βόδια. Κάθε μέρα κρού-
σματα θνησιμότητας τῶν ζώων. Ἐντρομοί οἱ κάτοικοι
κατέφυγαν στόν τότε ὑποδιευθυντή τῆς Ἀναγνωστο-
πουλείου Σχολῆς κ. Μέντζιον. Ἐκεῖνος τούς παρέ-
πεμψε σέ κτηνίατρο τῆς Ἀθήνας. Ὁ τότε ἱερέας Σπύ-
ρος Σακελλάριος (παππούς τοῦ παπα-Γιώργη) στό
τέλος μιᾶς λειτουργίας ἀνακοίνωσε στό ἐκκλησίασμα
σχετικά μέ τήν ὑπόθεση τά ἑξῆς: «Οὔτε τό θάψιμο τῶν
ζώων, οὔτε τά φάρμακα τοῦ Μέντζιου θά μᾶς σώσουν.
Μόνο ὁ Θεός θά μᾶς σώσει καί ἐκεῖ πρέπει νά καταφύ-

γουμε. Ἐγώ σᾶς προτείνω νά πάει ἐπιτροπή στήν Κορ-
 τίνιστα, νά πάρει τά λείψανα τοῦ Ἁγίου Νικάνορος
 καί νά τά φέρει στό χωριό. Τρεῖς μέρες νά κρατήσουμε
 ἀπόλυτη νηστεία καί τήν τέταρτη νά λειτουργήσουμε.
 Μετά νά συγκεντρώσουμε τά ζῶα σέ ἓνα μέρος καί νά
 κάνουμε ἀγιασμό». Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ βρῆκαν
 λογική τήν πρόταση τοῦ ἱερέα καί ἔφεραν τά λείψανα
 τοῦ Ἁγίου καί τά τοποθέτησαν στόν ἱερό ναό τοῦ Ἁ-
 γίου Νικολάου. Ὁ ἱερέας ἐπί τρεῖς μέρες καί νύχτες
 προσευχόταν στόν Ἅγιο Νικάνορα γιά νά μεσιτεύσει
 στόν Κύριο, προκειμένου ν' ἀπαλλαγοῦν οἱ κάτοικοι
 ἀπό τή φοβερή νόσο τῶν ζώων τους. Καί πράγματι, τήν
 τέταρτη μέρα ἔγινε λειτουργία καί ἀγιασμός στόν τόπο
 τῶν συγκεντρωθέντων ζώων καί ἀπό τότε σταμάτησε ἡ
 ἀρρώστεια καί ὅλοι ἄρχισαν νά δοξάζουν τόν Θεό καί
 τόν Ἅγιο Νικάνορα.

2. Στήν Κόνιτσα

Παλιά, προτοῦ νά ἔρθει τό ἐλληνικό, εἶχαν ἀρρω-
 στήσει τά βόδια πού ὄργωναν. Εἶχαν βγάλει σπυριά
 στό στόμα καί δέν μπορούσαν νά φᾶνε. Τά ζῶα ἀδυνατί-
 σαν καί δέν μπορούσαν νά ἐργαστοῦν στήν καλλιέργεια
 τῆς γῆς. Οἱ ἱερεῖς τῆς Κάτω Κόνιτσας πρότειναν στούς
 πολίτες νά φέρουν τά λείψανα τοῦ Ἁγίου καί νά κάνουν
 ἀγιασμό στά βόδια. Χριστιανοί καί Τοῦρκοι συγκέ-
 ντρωσαν τά βόδια στά Γραβίτσια καί ἐτέλεσαν ἀγια-
 σμό. Μετά τά βόδια ἄρχισαν νά τρῶνε τά ἀγκαθωτά
 παλιούρια. Οἱ Χριστιανοί δόξαζαν τό Θεό καί οἱ Τοῦρ-
 κοί προσκυνοῦσαν τά λείψανα τοῦ Ἁγίου καί φώναζαν
 «Ἄλλάχ Νικάνορ».

3. Θεραπεία δαιμονισμένης

Στό Μάζι περί τό 1926 ή Δέσπω Κυρίτση έπασχε από δαιμονικό πνεύμα και άσχημονούσε λιθοβολώντας τούς χωριανούς της. Οί γονεΐς και οί συγγενεΐς τής Δέσπως κατέφυγαν τότε στόν "Άγιο και έφεραν τό ιερό λείψανο στό χωριό. "Όταν ή δαιμονισμένη αντίκρυσσε τό λείψανο άρχισε ν' άφρίζει και νά φωνάζει. "Άν δέν τήν κρατούσαν θά βεβήλωνε τόν "Άγιο. "Όταν όμως ό παπα-Σταύρος διάβασε τούς έξορκισμούς του Μεγάλου Βασιλείου ή Δέσπω ήσύχασε και άφοϋ άσπάστηκε τό ιερό λείψανο έγινε έντελώς καλά και ντρεπόταν όταν τής έλεγαν ότι θεατρίνιζε τή γύμνια της προτου νά γίνει τό θαϋμα του "Αγίου.

4. Θεραπεία παράλυτης

"Η Βασιλική Ρίζου έπασχε από παραλυσία. "Η ιατρική έπιστήμη δέν μόρεσε νά τήν κάνει καλά. Κατέφυγε τότε στόν "Άγιο και μετά από συνεχείς παρακλήσεις θεραπεύτηκε.

5. Στήν "Ηλιόρραχη Κονίτσης

Στήν "Ηλιόρραχη είχε άρρωστήσει παλιότερα ό Παντελής Καρράς. "Ο γιός του τόν πήγε στους γιατρούς, πού άποφάνθηκαν ότι τό μοιραΐο πλησιάζει. "Η άρρώστεια προερχόταν από τό νευρικό σύστημα και θά είχε έπιπτώσεις στόν έγκέφαλο. "Από τούς γιατρούς τόν γύρισαν στην κόρη του Εϋγενία πού κατοικοϋσε στην Κόνιτσα. Τό βράδυ ό άσθενής είδε τόν "Άγιο και τήν άλλη μέρα μέ παρακάλεσαν νά τούς πάω στό σπίτι τό

ιερό λείψανο. Μετά από παρακλήσεις και θερμές προσευχές ο Παντελής όδοιπορώντας και υγιέστατος έφτασε στο χωριό του.

6. Θεραπεία αίμορρούσης

Σέ κάποιο «άνοιγμα» πού έκαναν πολλές γυναίκες, μιά από αυτές μόλις άκουσε τό Εύαγγέλιο πού αναφερόταν στή θεραπεία τής αίμορροούσης, πάσχουσα και αυτή από τήν ίδια ασθένεια, έγινε τελείως καλά.

7. Στην Καλλιθέα Κονίτσης

Τό έτος 1944 ήμέρα τής μνήμης του Άγίου έμφανίστηκαν άντάρτες του ΕΛΑΣ στην Καλλιθέα. Τουτό έγινε γνωστό στους Γερμανούς, οι όποιοι έβαλαν πυρά από τήν Άναγνωστοπούλειο Σχολή τής Κονίτσης κατά του χωριού. Πανικόβλητοι οι κάτοικοι κατέφυγαν νοερως στον Άγιο. Άφθονα βλήματα έπεσαν. Θύματα καθόλου. Γι' αυτό οι κάτοικοι έχτισαν ναό επ' όνόματι του όσίου Νικάνορος.

Και άλλα θαύματα έχει γράψει ό παπα-Γιώργης στο περιοδικό «Τό Σήμαντρο» (τεύχος 5, 1983), τά όποια δέν αναφέρουμε για νά μήν έκταθει τό βιβλίο.

Ἐπίλογος

Τελειώνοντας θέλουμε νά παρακαλέσουμε τόν φίλο ἀναγνώστη τούτων τῶν σελίδων νά ἀποφασίσει ἕνα ἀνέβασμα στόν Ὅσιο Νικάνορα. Ἄξιζει τόν κόπο. Ὅμως νά προτιμήσει μέρα πού δέν θά ἔχει πανηγυριῶτες. Γιατί τότε, ὅταν δηλαδή μαζεύονται οἱ ἄνθρωποι γιά τήν πανήγυρι λησμονοῦν τόν ἔρημίτη Ὅσιο Νικάνορα καί πολλές φορές πικραίνουν τόν θαυματουργό Ἅγιο. Συμβαίνει ἐκεῖνο πού ἔχει σημειώσει ἕνας λογοτέχνης μας γιά μιά παρόμοια περίπτωση: «Παραμονές πανηγυριοῦ, θορύβου καί συναλλαγῆς. Λυπήθηκα μέ τήν καρδιά μου τόν καημένο τόν Ἅγιο, πού ποθοῦσε τή γαλήνη τῆς ἐρημιᾶς καί πού πέρασε ὅλη του τή ζωή ἀσκητεύοντας στά βουνά καί στά δάση. Καί δέ μόρεσα νά μή συλλογιστῶ, πώς ὅλος αὐτός ὁ πάταγος τῶν πανηγυριῶν, τῆς συναλλαγῆς καί τῆς λαϊκῆς εὐθυμίας, ὁ τόσο πλούσιος σέ χρῶμα καί ὕφος δέν εἶναι τίποτε περισσότερο, τίποτε λιγότερο παρά μιά βεβήλωση, πού δέ στέκει στούς ἁγίους ἄνθρώπους, τούς φίλους τῶν μεταρσιώσεων καί τῶν κατανύξεων»⁵.

5. Ι.Μ. Παναγιωτόπουλου, Ἑλληνικοί Ὁρίζοντες, σελ. 63.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ
ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ
ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
ΜΗΝΟΣ

Ἐκδιδόντος τοῦ Μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης Διονυσίου

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρά
Προσόμοια. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε ὁ χορὸς τῶν Μοναστῶν, καὶ τῶν φιλεόρτων
τά στίφη, πανηγυρίσωμεν, μνήμην τὴν ἐτήσιον,
καὶ πανσεβάσμιον, τοῦ ὁσίου Νικάνορος, θερμῶς ἐκ-
βοῶντες πρόφθασον, καὶ λύτρωσον, νῦν τοὺς ἰκέτας
σου, πάσης λοιμικῆς ἀσθενείας, καὶ τῶν συμφορῶν,
καὶ κινδύνων, Πάτερ, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.
Δίς.

Ὁ ἄλλος συνεκράθης τῷ φωτί, σὺ τῷ ἀπροσίτῳ παμ-
μάκαρ, ἡλίου τοῦ νοητοῦ, τοῦ ἐν Θαβώρ λάμψα-
ντος, αὐγαῖς Θεότητος· καὶ πρὸς τούτου τὸν ἔρωτα,
Σοφὴ ἀνετάθης, πόνοις τῆς ἀσκήσεως σαρκὸς τὰ βρά-
σματα, πάντα κατασβέσας ἐνθέως, καὶ τῆς οὐρανίου
καὶ θείας, δόξης ἡξιώθης παναοίδιμε.

Πάσας τὰς τοῦ βίου ἡδονάς, ρέοντα καὶ ἄστατον πλοῦτον, καὶ τὴν ἐπὶ κηρον, δόξαν βδελυζάμενος, πατρίδα ἔλιπες· τὸν Σταυρόν γὰρ ἀράμενος, ἐπ' ὤμων προθύμως, Χριστῷ ἠκολούθησας, Νικάνωρ ὅσιε· ὅθεν παρ' αὐτοῦ ἐκομίσω, στέφανον ἀμάραντον δόξης, καὶ μετὰ Ὀσίων συνηρίθμησαι.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Τὸ μέγα κλέος τῶν μοναζόντων, Νικάνωρα τὸν παμμέγιστον, ἐν ᾠδαῖς καὶ ὕμνοις εὐφημήσωμεν σήμερον· οὗτος γὰρ ὡς ρόδον ἠδύπνοον, μέσον ἀκανθῶν ἀνεβλάστησε, καὶ Χριστόν τὸν Θεόν ὀλοψύχως ἐνστερνισάμενος, ναὸν αὐτῷ περικαλλῆ καὶ περίβλεπτον, ἐπὶ γῆς ἐκ βάθρων ἀνεδείματο· ὅθεν καὶ ἀνδρικῶς κατὰ τοῦ ἀντιπάλου ἀγωνισάμενος, τὸν τῆς νίκης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσασατο· ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν στίχον, στιχηρά προσόμοια ἤχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Σήμερον ἡ σεπτῆ, καὶ εὐσημος ἐπέστη, τοῦ Θεοφόρου μνήμη, εὐφραίνουσα τοὺς πίστει, καὶ πόθῳ ἑορτάζοντας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου...

Νίκην ἤρας Σοφέ, κατὰ τοῦ ἀντιπάλου, καὶ εἴληφας τό στέφος, Νικάνωρ καὶ γὰρ ᾠφθης, ὀνόματι καὶ πράγματι.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος...

Δέχου τῶν εὐσεβῶν, λιτάς τε καὶ δεήσεις τῶν σέ τιμώντων πόθῳ· καὶ δώρησαι τὴν ῥῶσιν, ψυχῆς αὐτοῖς καὶ σώματος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα ἀγαθή, ἡμῶν μὴ ἐπιλάβη, τῶν σέ ὁμολογούντων, κυρίως Θεοτόκον, ἐν ᾧρα τῆς ἐτάσεως.

Ἐσπερινόν, ζήτηε εἰς τὸν μέγαν Ἐσπερινόν.

Ἐπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ἘΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν προσημακόν Ψαλμόν τό, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους η' καὶ ψάλλομεν τῆς Ἐορτῆς στιχ. Ἰδιόμελα δ'. Καὶ τοῦ Ἁγίου Προσόμοια δ', ἤχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ως φωστῆρα παγκόσμιον, ὡς ἀστέρα πολύφωτον, ἐν τῷ στερεώματι καταυγάζοντα, τῆς Ἐκκλησίας Πανεύφημε, καὶ πᾶσαν φωτίζοντα, τὴν ὑφήλιον φαιδραῖς, τῶν θαυμάτων σου λάμπησι, πάντες σήμερον, εὐφημοῦμέν σε πόθῳ συνελθόντες, καὶ πιστῶς τὴν ἱεράν σου ἐπιτελοῦμεν πανήγυριν.

Εγκρατεῖαις καὶ δάκρυσιν, προσευχαῖς καὶ δεήσεσι, πάθη τά τοῦ σώματος κατεμάρανας, καὶ τὸν ἐχθρόν κατεπάλαισας, Νικάνορ στερρότατε· καὶ

δοχεῖον καθαρὸν τῆς Τριάδος γεγένησαι, Παναοίδιμε·
καὶ τρυφήν πᾶσαν πρόσκαιρον μισήσας, πρὸς οὐράνιον
καὶ θεῖαν, μετεβιβάσθης ἀπόλαυσιν.

Νίκης ὄντως φερόνυμος, ἀληθῶς ἀναδέδειξαι·
πλοῦτον γάρ ἐμίσησας, καὶ εὐγένειαν, καὶ πᾶσαν
ἄλλην τοῦ σώματος, Παμμάκαρ ἀπόλαυσιν, καὶ κατέ-
θραυσας στερρῶς, τοῦ Βελίαρ, τὰ βέλεμνα, καὶ ἀπεΐλη-
φας, νίκης στέφος, Νικάνορ οὐρανόθεν· καὶ Ὀσίων
ταῖς χορείας, συναγελάζῃ γηθόμενος.

Αρετὴν πᾶσαν ἥσκησας, ἐπιμόνως Θεόπνευστε·
τόν Σταυρόν ἐπ' ὤμων γάρ, σὺ ἀράμενος, Χριστῷ
θερμῶς ἠκολούθησας καὶ χάριν οὐράνιον, ἐκομίσω
παρ' αὐτοῦ, κατ' ἀξίαν τῶν πόνων σου, Παναοίδιμε τοῦ
ἰᾶσθαι τὰς νόσους τῶν ἐν πίστει, τὴν σεπτὴν σου καὶ
ἀγίαν, ἐπιτελούντων πανήγυριν.

Δόξα, ἦχος πλ. β'

Ε'κ στειρευούσης νηδύος, καρπὸς εὐκλεῆς ἀνε-
βλάστησε, Νικάνωρ ὁ παναοίδιμος, καὶ εὐωδίας
πνευματικῆς πᾶσαν ἐνέπλησε τὴν ὑφήλιον, καὶ μύρα
θαυμάτων καθ' ἐκάστην προχέει, τοῖς εὐσεβῶς αὐτῷ
προστρέχουσι. Τοῦτον οὖν καὶ ἡμεῖς ἄσμασιν ἐγκω-
μίων καταστέψωμεν, λέγοντες. Χαίροις ὁ τῇ παντευχία
τοῦ Πνεύματος θωρακισθεῖς, καὶ κατὰ τῶν δαιμόνων ἀν-
δρείως ἀγωνισθεῖς. Χαίροις ὁ τῆς νίκης φερόνυμος, ὁ
λαμπρὸν τό τρόπαιον κατὰ τοῦ ἀντιπάλου στησάμενος,
καὶ τῆς νίκης τό στέφος παρά τοῦ ἀγωνοθέτου Χριστοῦ
κομισάμενος. Χαίροις ὁ θερμὸς προστάτης καὶ ἀντιλή-

πτωρ τῶν πίστει προσιόντων σοι. Ἄλλά καί νῦν μή διαλείπης πρεσβεύων Μακάριε τῷ Σωτῆρι καί Θεῷ, ὅπως ἴλεως γενήσῃται ἡμῖν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καί νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Εἴσοδος. Τό, Φῶς ἰλαρόν, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας καί τά Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τό Ἀνάγνωσμα. Κεφ. γ' 1.

Δικαίων ψυχαί ἐν χειρὶ Θεοῦ, καί οὐ μή ἄψῃται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καί ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν καί ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καί γάρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐάν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καί ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν αὐτούς καί εὔρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσόν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καί ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καί ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καί ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινούσιν ἔθνη καί κρατήσουσι λαῶν, καί βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καί οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καί ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καί ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τό Ἀνάγνωσμα. Κεφ. ε' 15.

Δίκαιοι εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι, καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν, καί ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καί τό

διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρός Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς, καί τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τόν ζῆλον αὐτοῦ καί ὀπλοποιήσει τήν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην· καί περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα ὀξυνεῖ δέ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει δέ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπί τούς παράφρονας. Πορεύσονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν καί ὡς ἀπό εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπί σκοπόν ἀλοῦνται, καί ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἐγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοί δέ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἐναντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καί ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς. Καί ἐρημώσει πᾶσαν τήν γῆν ἀνομία, καί ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καί σύνετε· μάθετε δικασταί περᾶτων γῆς. Ἐνωτίσασθε, οἱ κρατοῦντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι ἐπί ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρά τοῦ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καί ἡ δυναστεία παρά Ἐψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τό Ἀνάγνωσμα. Κεφ. δ' 7.

Δίκαιος ἐάν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γάρ τίμιον οὐ τό πολυχρόνιον, οὐδέ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολιά δέ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καί ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη καί ζῶν μεταξύ ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἠρπάγη, μή κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ· ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γάρ

φαιλότῃτος ἀμαυροῖ τά καλά, καί ῥεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεῖς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς. Ἄρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τό τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, στιχ. Ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Εὐφραίνου πόλις Θεσσαλονίκη, καὶ ἀγάλλου Χριστόν δοξάζουσα, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνεβλάστησε Νικάνωρ ὁ θαυματόβρυτος, ὁ σήμερον ἡμῖν εἰς εὐφημίαν προκείμενος, ὃν εὐφημοῦντες ἐν πίστει ἀνακράζομεν λέγοντες· χαίροις ὁ τὸν ἀρχέκακον ἐχθρόν ἀνδρικῶς τροπώσαμενος, καὶ Χριστόν τὸν Θεόν ὀλοψύχως σαυτῷ ἐνστερνισάμενος, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Τὸν ἐξ ἀκάρπου νηδύος κατ' ἐπαγγελίαν ἀναλάμψαντα, καὶ τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων ὀσίως εὐαρεστήσαντα, τὸν τῆς ἐρήμου πολίτην, καὶ τοῦ Καλλιστράτου τό στήριγμα, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις μελωδικῶς εὐφημήσωμεν, καὶ Χριστόν τὸν Θεόν δοξολογήσωμεν, λέγοντες· ὁ γενναῖον ἀριστέα τὸν θεοφόρον σοι, κατὰ τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος ἀναδείξας, καὶ τῆς νίκης τό στέφος αὐτῷ δωρησάμενος, παράσχου καὶ ἡμῖν ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, καὶ τό μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'.

Εἴλαμψε τοῖς πέρασι σήμερον, ὡς ἄλλος ἀστήρ φαεινός Νικάνωρ ὁ παναοίδιμος, πάντων τῶν πιστῶν φωτίζων τάς διανοίας, καί νόσους χαλεπᾶς ἀποδιώκων, ἐκ τῶν ἐν πίστει καί πόθῳ τελούντων τήν σεβάσμιον μνήμην αὐτοῦ, παρρησίαν γάρ πρὸς τόν Θεόν μεγίστην ἐκτήσατο, ᾧ καί πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε πιστοί συνελθόντες ἐνθέως, πνευματικὴν χορείαν συστησώμεθα, ἐν τῇ ἐνδόξῳ πανηγύρει τοῦ Θεοφόρου Πατρός, καί τοῦτον ἐπαίνοις καί ὑμνωδίαις χαρμονικῶς καταστέψωμεν. Τόν γάρ ἀόρατον ἐχθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ ἀνδρικῶς ἐτροπώσατο, καί τῶν πόνων τά γέρα παρά Θεοῦ ἐκομίσατο, καί νῦν ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων χοροβατῶν, Χριστόν ἀπαύστως δοξολογεῖ, μετὰ τῶν Ὁσίων, καί πάντων τῶν Δικαίων· οὐ ταῖς πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐν εἰρήνῃ τήν ζωὴν ἡμῶν διαφύλαξον, καί τῆς μελλούσης κολάσεως λύτρωσαι, ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Καί νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τόν στίχον στιχ. Προσόμοια τοῦ Ἀγίου, ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν φιλεόρτων τά στίφη, δεῦτε συνδράμωμεν, καί ὕμνοις ἐγκωμίων καταστέψωμεν πόθῳ. Νικάνωρα τόν μέγαν· οὗτος γάρ νῦν, πανδαισίαν προτίθεται, τοῖς τήν αὐτοῦ ἐκτελοῦσι χαρμονικῶς, θείαν μνήμην καί σωτήριον.

Στίχ. Τίμιος ἔναντιον Κυρίου...

Τόν πολιστήν τῆς ἐρήμου, τόν ὀσιώτατον, τῶν μοναστῶν τό κλέος, τῶν πιστῶν τόν προστάτην, Νικάνορα τόν θεῖον, πάντες πιστοί, εὐφημήσωμεν σήμερον, ὅτι πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπέρ ἡμῶν, λυτρωθῆναι πάσης θλίψεως.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος...

Θαυμάτων ρεῖθρα πηγάζει, ἡ θεία κάρα σου, τοῖς πίστει προσιούσι, θεοφόρε Νικάνορ, καί νόσους ἐκδιώκει παντοδαπὰς. "Ὅθεν ταύτη προστρέχουσι, δός καί ἡμῖν τῶν κινδύνων ἀπαλλαγὴν, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Βιοτήν ἀγαπήσας ἰσάγγελον, τὰς τοῦ βίου ἡδονὰς βδελυξάμενος, πλοῦτον καί εὐγένειαν εἰς οὐδέν λογισάμενος, καί τῷ θείῳ πόθῳ πυρποληθεὶς, πατρίδα κατέλιπες, καί τῷ Χριστῷ θερμῶς ἠκολούθησας. "Ὅθεν καί εἰς ὕψος ἀρετῶν ἀναδραμών, νῦν ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων συναγάλλη, καί τῇ Τριάδι παρίστασαι, ἐκτενῶς δεόμενος, ὑπέρ τῶν πίστει καί πόθῳ τιμώντων σε.

Καί νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Ἐπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Νίκην εἵληφας, ἄφθαρτον στέφος, πάτερ ὅσιε, παρά τοῦ Κτίστου, τῶν σῶν ἀγώνων ἀντάξιον ἔπαθλον· τὴν γάρ πατρίδα λιπὼν τὴν ἐπίγειον, τῆς οὐ-

ρανίου οικήτωρ γεγένησαι· ὅθεν πάντες σε πίστει καί
πόθῳ γεραίρομεν· χαίροις Νικάνορ, Ὀσίων ὁμόσκηνε.

Καί τῆς Ἑορτῆς.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘῶ

Τό, Θεός Κύριος, καί τά Τροπάρια
τοῦ Ἁγίου, καί τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τήν α΄ στιχολογίαν Κάθισμα, ἦχος α΄.

Τόν τάφον σου Σωτήρ.

Νικάνωρ ὁ κλεινός, τοῦς πιστούς συγκαλεῖται,
ὕμνησαι τήν αὐτοῦ πανσεβάσμιον μνήμην· αἰνῶ-
μεν καί δοξάζωμεν τόν δοξάσαντα Κύριον, ᾧ παρίστα-
ται, ὑπέρ ἡμῶν ἱκετεύων, βλάβης ρύσασθαι, παντοίας
τοῦ πολεμίου, καί πάσης κολάσεως.

Ἔτερον ὁμοιον.

Αῤῥώνας τοῦς σεπτούς, εὐσεβῶς τοῦ ὁσίου, Νικά-
νορος πιστοί, εὐφημήσωμεν πόθῳ, οὗτος γάρ
ἠγωνίσσατο, ἀληθῶς ὑπέρ ἄνθρωπον· ὅθεν ἔστεψε, τοῦ-
τον Χριστός τοῖς στεφάνοις τῆς ἀσκήσεως, καί κληρο-
νόμον τῆς ἄνω, λαμπρότητος ἔδειξε.

Καί τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τήν β΄ στιχολογίαν, ἦχος γ΄. Τήν ὠραιότητα.

Αῤῥίως Ὀσιε, σύ τοῦ ὀνόματος, πολιτευσάμενος
νίκης φερώνυμε, καί τόν ἐχθρόν καρτερικῶς, εἰς

τέλος τροπώσαμενος, πόνοις καί ἰδρῶσί σου, τοῦτον Πάτερ ἀπέπνιξας, καί κατετραυμάτισας, τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας· διό καί νικητῆς ἀναδέδειξαι, καί τῆς νίκης τό στέφος ἀπείληφας.

“Ὁμοιον.

Τό ἀδαμάντινον τῆς καρτερίας σου, καί τό ἐπίπονον τῆς σῆς ἀσκήσεως, ὄρων ὁ βάσκανος ἐχθρός, τὰ σπλάγχνα ἐτιτρώσκετο· στένων οἴμοι ἔλεγε, καί ἐντρόμως ἐκραύγαζε· παῦσον τοῦ τοξεύειν με, ἐγκρατείας τοῖς βέλεσιν· οὐ φέρω γάρ ὄραν σε Νικάνορ, ἐν σώματι ἀσωμάτως βιοῦντα.

Καί τῆς Ἑορτῆς

Μετά τόν πολυέλεον Κάθισμα, ἤχος πλ. δ’.

Τήν Σοφίαν καί Λόγον.

Τῶν θαυμάτων τήν χάριν πεπλουτηκώς, θεοφόρε Νικάνορ παρά Θεοῦ, ἀξίως τῶν πόνων σου, ἐκομίσω τά ἔπαθλα, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, ψυχῆς τε καί σώματος, τῶν ἐν πίστει καί πόθῳ αἰεί προσιόντων σοι· ὄθεν καί αἰμόρρουν, τῇ ἀφῆ τοῦ κρασπέδου, εὐθύς ἐθεράπευσας, καί παράλυτον ἤγειρας, προσευχῆ σου πρός Κύριον· ᾧ πρέσβευε σοφέ ἐκτενῶς, τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς ἐκτελοῦσι, τήν πανέορτον μνήμην σου.

“Ἐτερον ἤχος δ’· Ἐπεφάνης σήμερον

Θαυμαστός ὁ Κύριος, ὁ ἀναδείξας, θησαυρόν πολύτιμον, τήν θείαν κάραν σου Σοφέ, πιστῶς

γάρ ταύτη προστρέχοντες, ἐκ τῶν κινδύνων, καί νόσων
λυτρούμεθα.

Καί τῆς Ἑορτῆς.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τό πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον, ἤχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον. Ζήτει εἰς τόν Ὁρθρον τοῦ
Μεγάλου Ἀντωνίου, ὁ Ν'.

Καί τό παρόν Ἰδιόμελον, ἤχος β'.

Τά τῶν Ἀγγέλων τάγματα σήμερον, σύν τοῖς
χοροῖς τῶν Ὁσίων εὐφραίνονται, καί ἀνθρώπων
τά πλήθη ἐπί τῆς γῆς συναγάλλονται, ἐν τῇ ἐνδόξῳ
μνήμῃ τοῦ Θεοφόρου Πατρός, καί Χριστόν ἐκτενῶς
δοξάζουσι, τόν δοξάσαντα.

Οἱ Κανόνες, πρῶτον τῆς Ἑορτῆς μετά τῶν Εἰρμῶν
εἰς ζ'. Εἶτα ὁ παρών τοῦ Ἀγίου εἰς η',

οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Τήν σήν γεραίρω Νικάνορ μνήμην Πάτερ.

ᾠδή α' ἤχος δ'.

Ἀνοιξω τό στόμα μου.

Τά χεῖλη τά βέβηλα, καί ρυπαρά μου ἀνάπτυξον,
Νικάνορ μακάριε, ὅπως τήν μνήμην σου, τήν
χαρμόσυνον, ὑμνήσω θεοφόρε, καί ἄσω γηθόμενος,

σοῦ τά θαυμάσια.

Η θεία καί πάμφωτος, σήμερον μνήμη σου Ὅσιε, φαιδρῶς ἀνατέταλκε, πάντας φωτίζουσα, τούς προστρέχοντας, τῷ θείῳ σου τεμένει, καί πόθῳ δοξάζοντας, τόν σέ δοξάσαντα.

Ν αός καθαρώτατος, ἐγένου πάτερ τοῦ Κτίστου σου, σαυτόν καθηράμενος, ἐνθέως Ὅσιε, πόνοις σώματος, καί προσευχαῖς συντόνοις, καί πάντα τῷ κρείττονι ὑποταξάμενος.

Θεοτοκίον.

Σ κηνή θεοχώρητε, καί ἐπουράνιε τράπεζα, τόν ἄρτον ἢ φέρουσα, τόν ἀγεώργητον, πάσης λύτρωσαι, γεέννης τούς ὑμνοῦντας, καί πίστει γεραίροντας, τόν θεῖον τόκον σου.

ᾠδή γ'. Τούς σούς ὑμνολόγους.

Η θεία σου Μάκαρ πολιτεία, Ἀγγέλους κατέπληξε σοφέ· ὀρῶντες γάρ ἐν σώματι, ἀγγελικῶς βιοῦντά σε, χαρμονικῶς ἠγάλλοντο, τῶν πάντων Κτίστην δοξάζοντες.

Ν ηστεῖαις καί δάκρυσι Παμμάκαρ, καί θείαις παννύχοις προσευχαῖς, σαυτόν καθοπλισάμενος ἀντέστης ἀνδρικώτατα, κατά τοῦ κοσμοκράτορος, καί νίκης στέφος ἀπείληφας.

Γ ενναίως μισήσας Θεοφόρε, τόν κόσμον, καί τούτου τά τερπνά, πλοῦτόν τε καί εὐγένειαν, καί

πᾶσαν ἡδυπάθειαν, καί τόν Σταυρόν ἀράμενος, Χριστῷ θερμῶς ἠκολούθησας.

Θεοτοκίον

Εὐρύχωρον σκῆνωμα τοῦ Λόγου, καί πλάκα θεόγραφον Ἄγνη, καί κλίνην προφυρόστρωτον, γινώσκοντές σε Δέσποινα, χαρμονικῶς, βοῶμέν σοι χαῖρε Μαρία Θεόνυμφε.

Κάθισμα, ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εἴν τῷ ὄρει ὁ Χριστός, τοῦ Καλλιστράτου ἀληθῶς, σέ ἀνέδειξε σοφέ, ἄλλον φαστήρα παμφαῆ, τῆς Οἰκουμένης τά πέρατα φωταγωγοῦντα, θάλποντα ψυχάς, τῶν τιμώντων σε, νόσων σκοτασμούς, ἐκδιώκοντα, ὅθεν πιστοί σε ἅπαντες γεραίρομεν, καί μετά πόθου κραυγάζομεν· Νικάνορ σῶζε, πάσης ἀνάγκης, τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Καί τῆς Ἑορτῆς.

ᾠδή δ΄. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ρητορείαις τῶν σοφῶν σου, Ἀποστόλων ἐπόμενος, Βασιλεῦ τῶν ὄλων, πάντα εἰς οὐδέν ἐλογίσαστο, ὁ σός θεράπων Νικάνωρ ὁ θαυμάσιος, καί ἀνέδραμε, πρὸς ἀρετῶν ὕψος Δέσποτα.

Ανδρικῶς κατά τοῦ πλάνου, καί δεινοῦ πολεμήτορος, ἀντετάξω Μάκαρ, ὄπλω τοῦ Σταυροῦ συμφραζάμενος, καί νικητῆς ἀνεδείχθης καρτερώτατος, καί ἀπειλήφας, στέφος τῆς νίκης ἀμάραντον.

Ικεσίαις σου Παμμάκαρ, τόν Θεόν ἐκδυσώπησον, ἄφεσιν παισμάτων, πᾶσιν ἡμῖν δοῦναι ὡς εὐσπλαγχνος, τοῖς προσκυνουῖσιν ἐκ πίστεως τήν κάραν σου, καί λυτρώσασθαι, πάσης λοιμώδους κακώσεως.

Θεοτοκίον.

Ρυπωθέντα με Παρθένε, καί βορβορωθέντα τοῖς παισίμασι, κάθαρον τοῦ ρύπου, ὄμβρους μοι δακρύων παρέχουσα, ὡς ὄμβροφόρος νεφέλη, ἵνα κράζω σοι· Ἀπειρόγαμε, χαῖρε πιστῶν ἢ ἀντίληψις.

ᾠδὴ ε΄. Ἐξέστη τά σύμπαντα.

Ως δένδρον κατάκαρπον, πεφυτευμένον Ὅσιε, πρὸς τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ἔφυς παρέχων καρπὸν εὐφραίνοντα, πάντων τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, ἐκτελούντων ἄσμασι, τήν σεβάσμιον μνήμην σου.

Νικάνορ τὰ σκάμματα, καί οἱ σεπτοὶ ἀγῶνές σου, οὓς ἐν ταῖς ἐρήμοις καθυπέστης, σπεύδων πρὸς ὄρος τῶν ἀρετῶν ἀνελθεῖν, νικῶσι τὰς γλώσσας τῶν βροτῶν, ὄντως γάρ ἠγώνισαι, ὑπὲρ ἄνθρωπον Ὅσιε.

Ιδεῖν τὰ Οὐράνια, κάλλη ποθῶν ἀοίδιμε, πρόσκαιρον κατέλιπες πατρίδα, καί τὰς ἐρήμους, Πάτερ διώδευσας, καί γέγονας δόξα μοναχῶν, καί Ὀσίων σύσκηνος, καί Ἀγγέλων συμμετοχος.

Θεοτοκίον.

Κακίας ἐξάρπασον, τόν σόν ἰκέτην Ἀχραντε, τοῦ δεινοῦ ἐχθροῦ καί κάθαρόν με, πάσης κηλίδος θεοχαρίτωτε· καί δός μοι καρδίας συντριβήν, καί θερ-

μήν κατάνυξιν, πρὸς μετάνοιαν δέομαι.

ᾠδὴ ς'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ανδρείως πλοῦτον ἐμίσησας, Πατρίδα καὶ εὐγένειαν σώματος, καὶ ἠκολούθησας, τῷ προσκαλοῦντί σε, Ὅσιε, ᾧ παρεστῶς παμμάκαρ, ἡμῶν μνημόνευε.

Νικάνορ νίκης φερώνυμε, νικήσας τὸν ἀλάστορα ὄσιε, τρόπαιον ἔστησας, λαμπρὸν τῆς νίκης σου πάνσοφε, θεῖον Ναόν ἐγείρας, τῷ Παντοκράτορι.

Ως ρόδον εὖοσμον Ὅσιε, ἐκ στείρας σε νηδύος ἐβλάστησε, πασῶν τῶν πόλεων, τῆς Θετταλίας ἢ πρόεδρος, θείας ὁσμῆς πληροῦντα, τῆς γῆς τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον.

Ρητόρων ἄθεον φρύαγμα, καὶ σέβας τῶν εἰδώλων πολύθεον, ὁ σός κατέστρεψε, τόκος Παρθένε ἀμόλυντε· ὃν καὶ νῦν ἐκδυσώπει, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Κοντάκιον. Πρῶτον τῆς Ἑορτῆς, εἶτα τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ιατρεῖον ἄμισθον ἢ Οἰκουμένη, τῶν λειψάνων Ὅσιε, τὴν ἱεράν σου καὶ σεπτὴν, θήκην Νικάνορ ἐκτήσατο, ὅθεν ἀξίως, τιμῶμεν τὴν μνήμην σου.

Ἐτερον ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὴν ἄνω ποθῶν, πατρίδα τὴν Οὐράνιον, καὶ πλοῦτον ζητῶν, ἀδάπανον τῆς χάριτος, μιμητῆς πανάριστος, τῶν Ὁσίων γέγονας Ὅσιε, σὺν αὐτοῖς

Χριστῷ τῷ Θεῷ, μή παύσης πρεσβεύων ὑπέρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τῆς στειρευούσης τό ἔνθεον βλάστημα, καί τῆς ἐρήμου τό κάλλιστον θρέμμα, Νικάνορα τόν παμμέγιστον, δεῦτε πιστοί πάντες, ἐγκωμιάσωμεν. Οὗτος γάρ ἐκ βρέφους τόν Χριστόν ἀγαπήσας, πλοῦτον καί δόξαν ἐπίκηρον ἐβδελύξατο, καί κατά τοῦ ἀντιπάλου γενναίως ἠνδρίσατο, ἐν ἐγκρατεῖαις καί προσευχαῖς, Χριστόν ἀπαύστως δοξολογῶν· ὅθεν καί παρ' αὐτοῦ τῶν θαυμάτων τήν χάριν ἄφθονον ἐκομίσατο, καί σύν τοῖς τῶν Ὁσίων χοροῖς, ἐν Οὐρανῷ συνευφραίνεται, μεθ' ὧν ἀπαύστως πρεσβεύει ὑπέρ πάντων ἡμῶν.

Τῇ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ὁσίου καί θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Νικάνορος τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν τῷ τοῦ Καλλιστράτου ὄρει ἀναλάμψαντος.

Κόσμον νικήσας καί τά τούτου ἡδέα,
νίκην ἀρίστην ἤρας ὄντως, Νικάνορ·
Ἑβδομάτη Νικάνωρ βιότοιο ὅπως τελευτήν.

Ὡδή ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Μιμησάμενος μακάριε τό ἄπλαστον, Μωσέως τοῦ θαυμαστοῦ, γέγονας ἀληθινός, ποιμήν καί διδάσκαλος, τῶν προστρεχόντων σοι, καί ἐκραύγαζες· εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νικητής καί τροπαιοῦχος ἀναδέδειξαι, νικήσας καρτερικῶς, δράκοντα τόν πονηρόν, καί νίκης

ἀπειλήφας στέφος ἀμάραντον, καί παρίστασαι, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν τιμώντων σου τὴν μνήμην.

Η ἑσепτή καί θεία κάρα σου πανόλβιε, θαυμάτων ἔπλησε, τὴν Οἰκουμένην πολλῶν, καί πάσης κακώσεως σώζει τούς κάμνοντας, καί κραυγάζοντας· ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Μακάριος ἡ κοιλία σου Θεόνυμφε· Θεόν γάρ ἔτεκες, σεσαρκωμένον ἐν γῆ, φθορᾶς τὸ ἀνθρώπινον γένος λυτρώσασθαι, ᾧ κραυγάζομεν· ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καί Θεός εὐλογητός εἶ.

ᾠδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Η βέβηλος κόρη Θεοφόρε, ἀσέμνως τῇ θεία κάρα σου ἐγγίσασα, ταύτην κατασπάσασθαι, ράπισμα ἐδέξατο, τὴν παρειάν μακάριε, ψάλλειν μὴ θέλουσα· τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τούς αἰῶνας.

Ναόν ᾧκοδόμησας ἐκ βάθρων, Χριστῷ Σωτῆρι σεπτόν, εὖρες καί Θεῷ ἡμῶν. Τούτου γάρ τὴν παναοίδιμε, ἐν γῆ Εἰκόνα, Ὅσιε, ᾧ καί ἀνέκραζες· τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τούς αἰῶνας.

Παράλυτον ἔσφιγξας τῷ λόγῳ, αἰμόρρουν ἀφῆ κρασπέδου ἐθεράπευσας, ὥσπερ ὁ Σωτήρ ἡμῶν. Τούτου γάρ τοῖς ἴχνεσι, θερμῶς κατηκολούθησας, καί ἀνεκραύγαζες· τόν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Α γνείας θησαύρισμα ὑπάρχεις, καί στάμνος χρυσῆ Παρθένε φέρουσα, Ἄρτον τόν Οὐράνιον, ἐν σῆ γαστρὶ ἀμόλυντε· ᾧ μελωδοῦντες ἅπαντες, θερμῶς κραυγάζομεν· τόν Κύριον ὑμνεῖτε τά ἔργα, καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἄπας γηγενῆς.

Τ έρπου μοναστῶν, χορός καί εὐφράνθητι, ἰδοὺ γάρ ἔλαμψε, σήμερον ἡ πάνσεπτος, τοῦ θεοφόρου μνήμη Νικάνορος· ὃν γεγηθότες ἄσματος ἐγκωμιάσωμεν, καί συμφώνως πάντες ἐκβοήσωμεν· χαίροις Πάτερ πιστῶν ἡ εὐπρέπεια.

Ε ἔχει Οὐρανός, τό πνεῦμα σου Ὅσιε, τό ἱερώτατον, Γῆ δέ σου τό λείψανον, θησαυρόν μέγαν Πάτερ ἐκτήσατο, ἐν τῷ Ναῶ τηρούμενον, ὃν σύ ἀνήγειρας, ἡ δέ κἀρα ἡ σεπτῆ σου νάματα, ἰαμάτων πηγάζει τοῖς κάμνουσι.

Ρ ᾧσίν μοι ψυχῆς, παράσχου καί σώματος, Νικάνορ Ὅσιε, τοῦτο τό ἐφύμνιον, μετ' εὐμενείας σοι προσφερόμενον, χαρμονικῶς μακάριε, ἀποδεχόμενος, καί παισμάτων ἄφεσίν μοι δώρησαι, ταῖς πρός Κύριον Πάτερ πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Ρ ῦσαι ὁ Θεός, τήν κληρονομίαν σου, πάσης κακώσεως, καί τήν ἀμαυρότητα, τῆς διανοίας μου διασκέδασον, πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε καί τοῦ Ὁ-

σίῳ σου, καί εἰρήνην δώρησαι τοῖς δούλοις σου, διά μέγα καί πλούσιον ἔλεος.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Ως ἐλλαμφθεῖς τῷ ἀδύτῳ, φωτί φωτός ἐνεπλήσθης, τῆς θείας φωτοφανείας, καί τούς τιμῶντας φωτίζεις, Υἱός φωτός χρηματίσας, τήν φωτοφόρον σου μνήμην.

Καί τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τούς Αἴνους, ἰστῶμεν στίχ. ς' καί ψάλλομεν τῆς Ἑορτῆς γ'.

Καί τοῦ Ἀγίου Προσόμοια γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ελαμψεν ἡ μνήμη σου, ὡς ἄλλος ἥλιος σήμερον, καί τήν Κτίσιν ἐφώτισεν, αὐγαῖς τῶν θαυμάτων σου, ἔνδοξε Νικάνορ, δεινῶν νοσημάτων, ἀποσοβοῦσα τήν ἀχλύν, καί εὐρωστίας φῶς τό γλυκύτετον, βραβεύουσα τοῖς κάμνουσι, καί τῷ Ναῶ σου προστρέχουσι, καί τήν θείαν σου Ὅσιε, ἐκτελοῦσι πανήγυριν.

Νίκης τόν φερώνυμον, τῶν μοναστῶν τό ἀγλαΐσμα, τῶν Ὁσίων τό καύχημα, πιστῶν τό προπύργιον, δεῦτε ἐγκωμίων, ἄνθεσιν ἀξίως, στέψωμεν πόθῳ οἱ πιστοί, συμφώνως ἅπαντες ἀνακράζοντες· Νικάνορ παναοίδιμε, νικητικῶς ἀναδέδυσαι, τόν τῆς νίκης σου στέφανον, δεξιᾷ τοῦ Παντοκράτορος.

Κόσμον κατεφρόνησας, καί ἡδονῶν τῶν τοῦ σώματος, καί Χριστῷ ἠκολούθησας, ἐπ' ὤμων ἀράμενος, τόν Σταυρόν θεόφρον, ᾧ τήν τοῦ Βελίαρ, κάραν συνέτριψας στερρῶς, θεία δυνάμει περιφρουρούμενος, καί γῆθεν πρὸς οὐράνια, μετεβιβάσθης γηθόμενος, πρεσβευτής ἐτοιμότατος, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Σήμερον ἐπέλαμψεν ἡ τοῦ θεοφόρου πανσεβάσμιος μνήμη, τῇ ἐνδόξῳ συναστράπτουσα Μεταμορφώσει τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· ὡς ἀστήρ γάρ φαεινός, τῷ νοητῷ τῆς δικαιοσύνης Ἡλίῳ, φαιδρῶς συνεξανέτειλε, καί πάντων τῶν πιστῶν καταυγάζει τὰς διανοίας, πρὸς εὐωχίαν μυστικὴν τῶν ἀγῶνων αὐτοῦ προσκαλούμενος· ὃν καί ἡμεῖς ἐν πίστει εὐφημήσωμεν, λέγοντες· Νικάνορ πανασίδιμε, πρόφθασον ἐξελοῦ ἡμᾶς τῶν συμφορῶν καί κινδύνων, καί ρῦσαι κακώσεως πάσης τοὺς δούλους σου.

Καί νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Δοξολογία Μεγάλη καί Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῆ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τά Τυπικά, καί ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς, ᾠδή γ'.

Καί τοῦ Ἀγίου, ᾠδή ς'. Ἀποστολοευαγγέλιον
ζήτει τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου.

Μεγαλυνάρια ψαλλόμενα εἰς τόν Ὅσιον.

Χαίροις τῶν θαυμάτων ὁ ποταμός, καί τῶν ἐν κινδύνοις, ἀπροσμάχητος βοηθός, ὁ θερμός προστάτης, τῶν σέ προσκαλουμένων, Νικάνορ μοναζόντων, δόξα καί στήριγμα.

Νίκης τόν φερώνυμον οἱ πιστοί, δεῦτε συνελθόντες, εὐφημήσωμεν ἐν ᾠδαῖς, καί στέψωμεν τοῦτον, στεφάνοις ἐγκωμίων, Νικάνορ ἐκβοῶντες, σῶζε τοὺς δούλους σου.

Χαίροις τῶν Σερβίων ὁ ἰατρός, Γρεβενῶν τό κλέος, Οἰκουμένης ὁ βοηθός· χαίροις ὁ προστάτης, τῶν σέ τιμώντων πόθῳ, Νικάνορ Καλλιστράτου, φωστήρ πολύφωτε.

“Ἐτερα εἰς τὴν πάνσεπτον αὐτοῦ κάραν.

Δεῦτε νῦν προσέλθωμεν οἱ πιστοί, πίστει προσκυνούγτες, τὴν σεβάσμιον καί σεπτὴν, κάραν τοῦ Ὁσίου, καί πόθῳ ἀσπασθῶμεν, λαμβάνοντες τὴν ρῶσιν, ψυχῆς καί σώματος.

Κάραν τὴν ἁγίαν σου εὐλαβῶς, Νικάνορ τιμῶμεν, τὴν συντρίψασαν τοῦ ἐχθροῦ, κάραν καί λαβοῦσαν, τόν στέφανον τῆς νίκης, καί πᾶσι χορηγοῦσαν, πιστοῖς ἰάματα.

“Ἐτερον εἰς τὴν ἁγίαν αὐτοῦ σιαγόνα.

Φύλαττε Νικάνορ τοὺς ὑμνητάς, καί προσκυνητάς σου, τοὺς τιμῶντάς σου τὴν σεπτὴν, μάκαρ σιαγόνα, καί λύτρωσαι κινδύνων, καί πάσης ἐπηρείας, ἡμᾶς τοὺς δούλους σου.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ
ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, τό Κύριε, εἰσάκουσον.

Θεός Κύριος, ἦχος δ΄.

Τῶ ἀσκηταῖς ὡς ἀληθῶς διαπρέψαντι, ἀμαρτωλοί
καί ταπεινοί νῦν προσπέσωμεν, Κάραν ἀσπαζόμενοι
τήν σεβασμίαν αὐτοῦ, κράζοντες καί λέγοντες·
Πάτερ θεῖε Νικάνορ, πρόφθασον βοήθησον, ἐφ' ἡμᾶς
σοῦς ἰκέτας, καί τῆς πανώλους λύτρωσαι ἡμᾶς, ὡς παρρησίαν
ἔχων πρός Κύριον.

Δόξα Πατρί.

Ως τῶν Ἀσωμάτων συνόμιλον, καί τῶν μοναζόντων
ὁμότροπον, Θεοφόρε Νικάνορ ὑμνοῦμέν σε, καί πιστῶς
δυσωποῦμέν σε, πρεσβεύειν ὑπέρ ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ,
ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Καί νῦν.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου
λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μή γάρ σύ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων,

τίς δέ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ, σούς γάρ δούλους σῶζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ἔο Ν΄ Ψαλμός καί ὁ Κανὼν μετὰ τοῦ στίχου, Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν. Ἐν δέ τοῖς Θεοτοκίοις, Ἐπεραγία Θετόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. δ΄.

ᾠδὴ Α΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Πολλοῖς συνεχόμενοι πειρασμοῖς, καὶ ταῖς τρικυμίας τῶν κινδύνων παντοδαπαῖς, σοὶ προσπίπτομεν ἀναβοῶντες, ἰλάσθητι ἡμῖν Νικάνορ ἅγιε.

Οὔτως τῶν ὀσίων ἢ καλλονῆ, καὶ τῶν μοναζόντων, τό ἀγλαΐσμα τό σεπτόν, βρῦει σου ἢ κἀρα ἰαμάτων, παντοδαπούς κρουνοὺς τοῖς σοὶ προστρέχουσι.

Αἰθλοῖς τῶν ἀγώνων ὦ ἀσκητά, μάκαρ θεοφόρε, σέ ἐδόξασεν ὁ Θεός, Νικάνορ τῆς ἐρήμου τό θρέμμα, τῆς οἰκουμένης φωστήρ διαυγέστατος.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦντας τό σῶμα καὶ τήν ψυχὴν, ἐπισκοπῆς θείας καὶ προνοίας τῆς παρά σοῦ, ἀξίωσον ἡμᾶς Θεομητορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγαθοῦ τε λοχεύτρια.

ᾠδὴ Γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Προστασίαν καὶ σκέπην, ζωῆς ἡμῶν ἔχομεν, σὴν τιμίαν κἀραν ἰάσεις, πᾶσι βλυστάνουσαν, τοῖς

σοί προστρέχουσι, καί εὐλαβῶς προσκυνοῦσι, καί πιστῶς γεραίρουσι, ταύτην πανόλβιε.

Ικετεύομεν πάντες, σέ νίκης φερόνυμε, κατά τῆς πανώλους τάς νίκας, λαμπρῶς ἀράμενον, ἐν τῇ δυνάμει Χριστοῦ, ἀποσοβεῖν καί διώκειν, ἀφ' ἡμῶν τήν μάστιγα, πάτερ θεόσοφε.

Πρός Θεόν σε ίκέτην, διάπυρον ἔχομεν, ὡς παρ' αὐτοῦ ἠξιωμένον, θείων δυνάμεων ὄθεν καί γῶν πρέσβευε, καί ἰαμάτων τήν χάριν, δίδου τοῖς τιμῶσί σε, Νικάνορ ὄσιε.

Θεοτοκίον.

Αληθῆ Θεοτόκον, ὁμολογῶ Δέσποινα, σέ τήν τοῦ θανάτου τό κράτος, ἐξαφανίσασαν ὡς γάρ φυσίζωος, ἐκ τῶν δεσμῶν τῶν τοῦ ἄδου, πρός ζωήν ἀνήγαγες, εἰς γῆν με ρεύσαντα.

Διάσωσον, ἐκ παντοίων κινδύνων ἡμᾶς θεῖε Πάτερ, ὅτι πάντες πρός Θεόν σε ἔχομεν, διάπυρον πρεσβεύτην καί προστάτην.

Επίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπί τήν ἐμήν χαλεπήν τοῦ σώματος κάκωσιν, καί ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τό ἄλγος.

Εἶτα μνημονεύει ὁ ἱερεὺς ἐκείνων, δι' οὓς ἡ παράκλησις γίνεται. Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός... Ὅτι ἐλεήμων καί φιλόανθρωπος Θεός ὑπάρχεις...

Κάθισμα, ἤχος β'. Τά ἄνω ζητῶν.

Οσίων φωστήρ, καί μοναζόντων καύχημα, Νικάνορ σοφέ, τῶν ἀσκητῶν ἀγλαΐσμα, ἐκτενῶς προσπίπτομεν, καί βοῶμέν σοι· σπεῦσον διάσωσον, καί ἐκ πανώλους λύτρωσαι ἡμᾶς, ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον.

Δόξα, καί νῦν.

Πρεσβεία θερμή, καί τεῖχος ἀπροσμάχητον, ἐλέους πηγὴ, τοῦ κόσμου καταφύγιον, ἐκτενῶς βοῶμέν σοι· Θεοτόκε Δέσποινα πρόφθασον, καί ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ἢ μόνη ταχέως προστατεύουσα.

ᾠδὴ Δ΄. Σὺ μου ἰσχύς.

Καί ποῦ λοιπόν, ἄλλον προστάτην εὐρήσομεν; Ποῦ δραμόντες, ποῦ καί σωθησόμεθα; Τίνα θερμόν σχῶμεν βοηθόν; μᾶστιγι λοιμῶδους, οἴμοι, νόσου κλονούμενοι! Μετὰ τὴν Θεοτόκον, εἰς τὴν σὴν θείαν κάραν, τὴν βρῦουσαν ἰάσεις προστρέχομεν.

Τὸν ποταμόν, τὸν γλυκερόν τῶν θαυμάτων σου, τὸν πλουσίως, τοὺς πιστῶς ἀρδεύοντα, Πάτερ Νικάνορ τοῖς σέ θερμῶς, ἐπικαλουμένοις, πλουσίως πᾶσιν ἀνάβλυσον, ῥυσθῆναι τῆς πανώλους, καί πάσης ἄλλης νόσου, θεοφόρε Πατήρ ἡμῶν ὄσιε.

Τὸ ἱερόν, τῶν ἀσκητῶν ἀφιέρωμα, παρθενίας τό σκεῦος τό ἔνθεον, πᾶσι πιστοῖς τὸν ἀπὸ Θεοῦ, ἰαμάτων χάριν, δαψιλεστάτην προχέοντα, Νικάνορα τὸν θεῖον, τῆς ἐρήμου τό θρέμμα, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος τιμήσωμεν.

Θεοτοκίον.

Π ὡς ἐξειπεῖν, σοῦ κατ' ἀξίαν δυνήσομαι, τούς ἀμέτρους, οἰκτιρμούς ὦ Δέσποινα, τούς τήν ἐμήν πάντοτε ψυχὴν, δεινῶς πυρουμένην, ὡς ὕδωρ περιδροσίσαντας; Ἄλλ' ὦ τῆς σῆς προνοίας, καί τῆς εὐεργεσίας, ἧς ἀφθόνως αὐτός παραπήλαυσα.

ᾠδὴ Ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Μ ἢ ἡμᾶς νῦν ἀπόση, τῆς κηδεμονίας σου, ὦ θεοτίμητε, ἀλλ' ἐπιβραβεύου, τοῖς τιμῶσί σε θεία ἰάματα, καί δός ἰατροίαν, ἐκ τοῦ τιμίου σου λειψάνου, τοῖς ἰκέταις σου νίκης φερώνυμε.

Ε 'ν πολλαῖς τρικυμίαις, δεινῶς χειμαζόμεθα, οἰκτρά θηράματα, τῆς λοιμώδους νόσου, ὑφ' ἧς ἐλεεινῶς βιβρωσκόμεθα. Ἀλλά δεομένοις, λύτρωσιν δός ἡμῖν καί ῥῶσιν, ἰατρέ καί θεράπον πανάριστε.

Τ ὧν ἀγγέλων τόν βίον, ἐν τῇ γῆ κατώρθωσας, καί δι' ἀσκήσεως, καθαρὸν δοχεῖον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γεγένησαι· ὅθεν ἠξιώθης, τῆς παρρησίας τῶν ἀγγέλων, πρὸς Θεόν ὑπὲρ τῶν δεομένων σου.

Θεοτοκίον.

Ε ὑχαρίστως βοῶμεν, χαῖρε. Μητροπάρθενε, χαῖρε Θεόνυμφε, χαῖρε θεία σκέπη, χαῖρε ὄπλον καί τεῖχος ἀπόρθητον, χαῖρε προστασία καί βοηθέ καί σωτηρία, τῶς εἰς σέ προστρεχόντων ἐκ πίστεως.

᾽Ωδή ΣΤ΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Σημείων τερατουργός μέγιστος, σύ ὑπάρχεις ἐν τῇ Μακεδονία, θαυματουργῶν καί ἰώμενος πάντας ἐκ τῆς λοιμώδους, ὀσίων ἀγλαΐσμα, διώκων ταύτην ἀφ' ἡμῶν καί ἐλαύνων εἰς πῦρ τό ἐξώτερον.

Προστάτην σε ἐν τῷ βίῳ ἔχομεν, καί φρουρόν καί ἀσφάλειαν Νικάνορ, ἡ γάρ τιμία καί θεία σου κάρα, τῆς λοιμικῆς ἀμυντήριον ἔθαλε, τὴν χάριν σχοῦσα ἐκ Θεοῦ, χαλεπά ἐκδιώκειν νοσήματα.

Ως τεῖχος καταφυγῆς κεκτήμεθα, τὴν πανσέβαστον ἁγίαν σου κάραν, ὡς μύστης δέ τῆς τριάδος τελέσας, ταύτην σοφέ καθικέτευε, ρυσθῆναι ἅπαντας ἡμᾶς, νοσημάτων παντοίων καί θλίψεων.

Θεοτοκίον.

Ως τεῖχος καταφυγῆς κεκτήμεθα, καί ψυχῶν σε παντελῆ σωτηρίαν, καί πλατυσμόν ἐν ταῖς θλίψεσι κόρη καί τῷ φωτί σου αἰεὶ ἀγαλλόμεθα. ᾽Ω Δέσποινα καί νῦν ἡμᾶς, τῶν παθῶν καί κινδύνων διάσωσον.

Διάσωσον ἐκ παντοίων κινδύνων ἡμᾶς θεῖε Πάτερ, ὅτι πάντες πρὸς Θεόν σέ ἔχομεν, διάπυρον πρεσβευτήν καί προστάτην.

Α᾽χραντε, ἡ διὰ λόγου τόν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Εἶτα μνημονεύει ὁ ἱερεὺς ἐκείνων, δι' οὓς ἡ παράκλησις γίνεται. Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός... Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεός ὑπάρχεις...

Κοντάκιον, ἤχος β'. Προστασία.

Ως προστάτης τῶν χριστιανῶν θερμότατος, καὶ μεσίτης πρὸς τὸν Θεόν διαπρύσιος, μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον ὡς συμπαθῆς εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν τῶν πιστῶς κραυγάζοντων σοι, τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν, ὡς παρρησίαν κεκτημένος πρὸς Κύριον.

Δόξα καὶ νῦν.

Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Τό Α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου. Στίχος. Τί ἀνταποδώσωμεν.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς. Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ πατρός μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν υἱὸν εἰ μὴ ὁ Πατήρ, οὐδέ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει εἰ μὴ ὁ υἱός καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ υἱός ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς· ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινός τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός καὶ τὸ φορτίον μου ἑλαφρόν ἐστι.

Δόξα Πατρί. Ταῖς τοῦ σου ὀσίου πρεσβείαις ἐλεῆ-
μον, ἐξάλειψον τήν λοίμην ἀπό τῆς χώρας ταύτης.

Καί νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καί τό ἰδιόμελον, ἦχος πλ. β'.

Εὺ δοῦλε ἀγαθέ καί πιστέ, εὖ ἐργάτα τῶν ἐντολῶν
τοῦ Χριστοῦ. Σύ καί τό βάρος τῆς ἡμέρας ἐβάστα-
σας, σύ καί ἐδοξάσθης παρ' αὐτοῦ τοῖς λειψάνοις σου·
ἀλλ' ὡς παρρησίαν κεκτημένος πρός Κύριον, αὐτόν
ἐκτενῶς ἰκέτευε τοῦ ῥυσθῆναι κινδύνων τοῦς δούλους
σου.

Δόξα, καί νῦν.

Μεταβολή τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθε-
νούντων ὑπάρχουσα, Θεοτόκε Παρθένε, σῶζε
πόλιν καί λαόν, τῶν πολεμουμένων ἢ εἰρήνη, τῶν χει-
μαζομένων ἢ γαλήνη, ἢ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Σῶσον ὁ Θεός, τόν λαόν σου... Ἐλέει καί οἰκτιρ-
μοῖς... Καί ἀποπληροῦμεν τάς λοιπὰς ᾠδὰς τοῦ Κανό-
νος.

ᾠδή Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Σιάτιστα ἀεὶ σε γεραίρει, τήν σεβάσμιόν σου
κάραν προσκυνούσα, αἰτουμένη θερμῶς, τῶν
νόσων τάς ἰάσεις, παρά Χριστοῦ μακάριε, σαῖς θερμαῖς
ἰκετηρίαις.

Δῆμος Σερβίων καί Κοζάνης, ἀσπαζόμενοι τήν ἱε-
ράν σου θήκην, μετά πόθου θερμῶς, κραυγάζουσι
βοῶντες· ἐξελοῦ ἡμᾶς ἅγιε, πάσης θλίψεως καί νόσου.

Ο ἄλη ψυχῇ καὶ διανοίᾳ, καὶ καρδίᾳ σε καὶ χεῖλεσι
γεραίρω, ἀπολαύων τῶν σῶν ἰάσεων Νικάνορ, δι'
ῶν Χριστός δοξάζεται, ὡς Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Βλέψον ἰλέω ὄμματί σου, καὶ ἐπίσκεψαι τὴν κάκω-
σιν ἣν ἔχω, καὶ δεινῶν συμφορῶν καὶ βλάβης
καὶ κινδύνων, καὶ πειρασμῶν με λύτρωσαι, ἀμετρήτῳ
σου ἔλεει.

ᾠδὴ Η΄. Τὸν ἐν ὄρει.

Καλλιστράτῳ ἐν ὄρει ἐδοξάσθης φωνῆς θείας
σαφῶς σε ἤκουσας καλούσης, καὶ δι' αὐτῆς
Νικάνορ ὀδηγούμενος, εὖρες τοῦ Δεσπότη, τὴν ἄχρα-
ντον εἰκόνα.

Θεσσαλονίκης τό εὖοσμον ῥόδον, Ἰωάννου δέ ὁ
υἱός καὶ τῆς Μαρίας, ἐξ ἀκάρπου νηδύος ἐξανέ-
τειλεν, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων, καὶ καθικετεύων, Χρι-
στόν τὸν ζωοδότην.

Εἴν Ὀλύμπῳ ἐν ἀσκηταῖς ὁ πάνυ, Διονύσιος σοί
τρανῶς Νικάνορ φάσκει· τό εὐτελές ἰδού τοῦτο
τριβόνιον, τίνα ὄντως κρύπτει, ἀφανῆ καὶ μέγαν, ἀγιο-
σύνης πλοῦτον.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίου, χαῖρε θεία καὶ
μανναδόχε στάμνε, χαῖρε χρυσῆ λυχνία λαμπάς
ἄσβεστος, χαῖρε τῶν παρθένων, δόξα καὶ μητέρων,
ῥαῖσμα καὶ κλέος.

ᾠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Φυγὰς ὁ δαίμων ὤφθη, τοῦ Σαρακιναίου, τό ὄνομά σου Νικάνορ, κραυγάζων φρικτῶς, ὅτε ἐξέβαλες τοῦτον, ὄπλω τῆς πίστεως.

Εἴν Σαρακίνη αὔθις, τήν αίμορροοῦσαν, ἀφῆ κρασπέδου Νικάνορ, τοῦ ἱματίου σου, ταύτην ἰάσω καθάπερ, Χριστός ὁ Κύριος.

Παράλυτον ἰάσω, ὄπλω καί δυνάμει, καί ἀηττήτῳ ῥομφαία, τιμίου Σταυροῦ. Τῶν Γρεβενῶν δόξα χαῖρε, Νικάνορ ἅγιε.

Θεοτοκίον.

Φωτός σου ταῖς ἀκτίσι, λάμπρυνον Παρθένε, τό ζοφερόν τῆς ἀγνοίας διώκουσα, τοὺς Θεοτόκον, σέ καταγγέλλοντας.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς.

Τοῦ ἁγίου Νικάνορος.

Χαίροις τῶν Σερβίων ὁ ἱατρός, Γρεβενῶν τό κλέος, καί Κοζάνης ὁ βοηθός, χαίροις ὁ προστάτης τῶν σέ τιμώντων πόθῳ, Νικάνορ Καλλιστράτου φωστήρ πολύφωτε.

Ἔτερα ψαλλόμενα ἐν τῇ Λιτανείᾳ.

Φύλακα καί ρύστην καί βοηθόν, κατά τῆς πανώλους ἔχομεν σὴν κάραν καθηγητά, ὁσίων τό κλέος καί ἀσκητῶν ἡ δόξα, Νικάνορ Θεομάκαρ, φρούρει τοὺς δούλους σου.

Χαίροις τῶν θαυμάτων ὁ ποταμός, καί τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητος βοηθός, ὁ θερμός προστάτης, τῶν σέ προσκαλουμένων, Νικάνορ μοναζόντων δόξα καί στήριγμα.

Κάρα ἡ τιμία σου ἀσκητά, βρῦει ἀενάως, τῶν θαυμάτων θείους κρουνοὺς, ἐκ παντοίων νόσων καί λοιμικῆς πανώλους ρυομένη τούς πίστει ταύτην γεραίροντας.

Χαίροις τῶν ὀσίων ἡ καλλονή, καί τῶν μοναζόντων τό ἀγλαΐσμα τό σεπτόν, ἄγτε Νικάνορ, σοῦ ἡ τιμία κάρα, λυτροῦται ἐκ κινδύνων τούς προσκυνούντας αὐτήν.

Ως ἀστέρα πάντων τῶν ἀσκητῶν πολύφωτον μέγαν διαλάμποντα τηλαυγῶς τιμῶμέν σε μάκαρ, θαυμάτων ταῖς ἀκτῖσι, διώκοντα τήν λοίμην τῶν προστρέχόντων σοι.

Νίκης τόν φερόνυμον οἱ πιστοί, δεῦτε, συνελθόντες εὐφημήσωμεν ἐν ὠδαῖς καί στέψωμεν τοῦτον, στεφάνοις ἐγκωμίων Νικάνορ, ἐκβοῶντες σῶζε τούς δούλους σου.

Δεῦτε νῦν προσέλθωμεν οἱ πιστοί, πίστει προσκυνούντες τήν σεβάσμιον καί σεπτήν, Κάραν τοῦ ὀσίου, καί πόθῳ ἀσπασθῶμεν λαμβάνοντες τήν ρῶσιν ψυχῆς καί σώματος.

Κάραν τήν ἀγίαν σου εὐλαβῶς, Νικάνορ, τιμῶμεν τήν συντρίψασαν τοῦ ἐχθροῦ, κάραν καί λαβοῦ-

σαν τόν στέφανον τῆς νίκης καί πᾶσι χορηγοῦσαν πιστοῖς ἰάματα.

Βρύει τῶν λειψάνων σου ἀθλητά, ποταμούς θαυμάτων καταρδεύοντας τούς πιστούς τούς μετ' εὐλαβείας καί πόθου προσκυνοῦντας τήν σεβασμίαν κάραν σου ὀσιώτατε.

Ως στερρός ἀδάμας ὁ τοῦ Χριστοῦ καί ἐν Καλλιστράτῳ ἀναλάμπας νέος φωστήρ, ὁ ὅσιος Νικάνωρ τό θρέμμα τῆς ἐρήμου, Χριστιανῶν τό κλέος καί ἡ βοήθεια.

Νίκης τόν ἐπώνυμον εὐσεβῶς, καί τόν ἐν ἀσκήσει, διαλάμπαντα τηλαυγῶς, τῆς Θεσσαλονίκης τό γέννημα καί θρέμμα, Σέρβια καί Κοζάνη, πάντες τιμήσωμεν.

Ιησοῦ σωτήρος, τόν μαθητήν, καί τόν ἐν ἀνάγκαις, ἀπροσμάχητον βοηθόν, ἀσκητῶν τό ρόδον τόν μάρτυρα Κυρίου, Νικάνωρα τόν μέγαν πάντες τιμήσωμεν.

Κύριον ἰκέτευε ἐκτενῶς, ὑπέρ τῶν τιμώντων τήν πανίερον κεφαλὴν καί καταφιλοῦντων τήν θείαν σιαγόνα, σοῦ τοῦ θαυματοβρύτου, Νικάνωρ ὄσιε.

Οὐρανόθεν ἤκουσας τήν φωνήν, τοῦ Θεοῦ παμμάκαρ, ὀδηγοῦσαν ὡς Ἀβραάμ, πρὸς ὄρος Καλλιστράτου σέ τόν ἀγωνισθέντα ἐν τούτῳ θεοφρόνως Νικάνωρ Ἅγιε.

Λάμψεσι θαυμάτων σου ἀθλητά, πᾶσαν καταυγάζεις τήν ὑφήλιον καί παιδρῶς ὡς φωστῆρα ὄθεν, παγκόσμιον ὑμνοῦμεν, αἰοίδιμε Νικάνορ ἡμᾶς διάσωσον.

Αῤσμασιν ὑμνήσωμεν οἱ πιστοί, πάντες συνελθόντες ἀνακράζοντες εὐσεβῶς ἅγιε Νικάνορ, διάσωσον κινδύνων, αὐχμοῦ τε ἀνομβρίας τούς εὐφημοῦντάς σε.

Οἰκουμένης πάσης ὁ βοηθός, καί τῆς στειρευούσης εὐκλεέστατος ὁ καρπός, ἠδύπνοον ρόδον καί κλέος μοναζόντων, παμμέγιστε Νικάνορ, σῶζε τούς δούλους σου.

Σώματος τήν ρῶσιν καί τῆς ψυχῆς, ὡς θαυμάτων χάριν, θεοφόρε πεπλουτηκῶς, παράσχου τοῖς σοις δούλοις τοῖς σοί προσερχομένοις, Θεόσοφε Νικάνορ, καί μακαρίζουσιν.

Τόν λαμπρόν φωστῆρα τῶν Γρεβενῶν καί τῆς Σιατίστης, ἀπροσμάχητον βοηθόν, τόν ἐκ Θεσσαλονίκης Νικάνορα τόν θεῖον, τόν μέγαν ποιμενάρχην καί λαμπροκήρυκα.

Υῤψωσον τάς χεῖρας σου πρός Θεόν, ὑπέρ τῶν σῶν δούλων, ὦ Νικάνορ θαυματουργέ, καί ἴλεων πᾶσιν αὐτόν τῆ σῆ πρεσβεία ἀπέργασαι παμμάκαρ τοῖς σέ γεραίρουσιν.

Φύλαττε, Νικάνορ τούς ὑμνητάς, καί προσκυνητάς σου τούς τιμῶντας τήν σήν σεπτήν μάκαρ θείαν

χεῖρα καὶ λύτρωσαι κινδύνων, καὶ πάσης ἐπηρείας ἡμᾶς
τούς δούλους σου.

Θεοτοκίον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε
Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι
Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν
εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τρισάγιον. Ὅτι σοῦ ἐστίν. Ἀπολυτίκιον, Ὡς τῶν
Ἀσωμάτων συνόμιλον. Ἐκτενῆς παρά τοῦ ἱερέως καὶ
Ἀπόλυσις.

Ἦχος β΄.

Δεῦτε προσελθόντες οἱ πιστοί, ζέοντες τῷ πνεύματι
πάντες, καὶ μετὰ πίστεως, δεῦτε προσκυνήσωμεν
κατασπαζόμενοι, τὴν σεπτὴν καὶ ἁγίαν τε Νικάνορος
κάραν, τὴν θεομακάριστον καὶ θαυματόβρυτον καὶ
ταύτην καταστέψωμεν πάντες, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς ἐγκω-
μίων, ὅπως δι' αὐτῆς εὐρωμεν ἔλεος.

Πάντων προστατεύεις... Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου... Δι'
εὐχῶν...

7 Αυγούστου 1971. 'Ο οϊκειϊος Μητροπολίτης Σεβαστιανός κηρύσσει στό συγκεντρωμένο πλήθος τών προσκυνητῶν.

7 Αυγούστου 1971. Λιτανεία τῆς ἱερῆς εἰκόνας τοῦ Ὁσίου.

ΑΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

1. Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΚ ΚΟΝΙΤΣΗΣ, 1979, σελ. 48.
2. Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΤΟΜΙΟΥ ΚΟΝΙΤΣΗΣ, 1980, σελ. 48.
3. Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΜΑΚΡΑΛΕΞΗ ΠΩΓΩΝΙΟΥ, 1982, σελ. 8.
4. ΚΑΣΤΑΝΙΑΝΗ ΠΩΓΩΝΙΟΥ, 1983, σελ. 52.
5. ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ ΚΟΝΙΤΣΗΣ, 1984, σελ. 72.
6. ΤΟ ΛΙΣΚΑΤΣΙ ΚΟΝΙΤΣΗΣ, 1985, σελ. 114.
7. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ, 1987, σ. 96.
8. ΑΘΩΝΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ, 1988, σελ. 112.
9. ΑΠΟΔΗΜΙΑ ΣΕ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ, 1990, σελ. 128.

(Όλα τὰ ἀνωτέρω βιβλία διατίθενται ἀπό τό συγγραφέα
στή διεύθυνση:

441 00 ΚΟΝΙΤΣΑ – Τηλ. 0655 - 22 788).

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ

ΑΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ.....

ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑ. ΩΓΗΣ.....

ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ.....

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσα

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΜΕΛΛΕΛΑ
ΑΣΠΡΟΒΑΛΤΑ
Τηλ. 0397 23.313

«Δέν πρέπει νά αφήνουμε τήν εὐχή «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλάησον με». Ὅταν μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία νά τή λέμε. Νά μή τριγυρίζει ὁ νοῦς μας στά μάταια. Μέ τήν εὐχή ὁ νοῦς ἀναπαύεται, ξεκουράζεται, ἀγάλλεται. Ὅπως τά μικρά παιδιά. Τρέχουν ὅλη τή μέρα. Φωνάζουν, παίζουν, χτυπιούνται. Ἐκεῖνο ὅμως πού τούς ξεκουράζει καί τούς δίνει πολλή χαρά εἶναι τό βράδυ, ὅταν βρίσκονται κοντά στή μανούλα τους. Ἔτσι καί ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Ἄς μή τρέχει στά μάταια. Νά ἀπασχολεῖται μέ τήν εὐχή».

(Ἐπί τῷ «ΑΘΩΝΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ», σελ. 62).

Τρέφω μιά ξεχωριστή ἀγάπη πρὸς τὰ μοναστήρια καί τὰ ξωκκλήσια. Χαίρομαι ὅταν τὰ ἐπισκέπτομαι, ὅταν λειτουργῶ σ' αὐτά, ὅταν πιάνω τήν πέννα καί γράφω, τό κατά δύναμη φυσικά, ἱστορικά τους στοιχεῖα καί παραδόσεις. Δέν ἔχω τήν ἰδέα πὼς κάτι τό σπουδαῖο μου συμβαίνει ἢ πὼς κάτι μοναδικό πετυχαίνω. "Ὁχι, γιά τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἀπλῶς ἡ ψυχὴ μου σκιρτά καί αὐτό γιά μένα τόν ἀσήμαντο εἶναι ἱερό καί ἅγιο.

"Ἀμποτε νά μποροῦσα συχνότερα νά βρισκόμουνα στά ρημοκκλήσια, πυκνότερα ν' ἀνέβαινα στόν «Ἄγιο» ὅπως λένε οἱ ἀπλοῖκοί ἄνθρωποι τῆς περιοχῆς, νά ἔψελνα καί νά δάκρυζα, ἐκεῖ στό μικρό καταφύγιο πού μᾶς δώρισε ἡ εὐλάβεια τῶν παλιῶν Κορτινιτσιωτῶν.

28904

KON